

Phù Sinh Nhất Mộng

Contents

Phù Sinh Nhất Mộng	1
1. Chương 1: Thiếu Tiểu Ly Gia Không Hồi Thủ	1
2. Chương 2: Sầu Ly Tiệm Thâm Tiệm Vô Thanh	3
3. Chương 3: U Nhiên Lục Y Liên Phương Thảo	4
4. Chương 4: Mi Gian Tâm Thượng Tình Chuyển Nùng	6
5. Chương 5: Niên Thiếu Vị Giải Tâm Sự Loạn	8
6. Chương 6: Mạc Mạc Hạ Ấm Ý Bán Hàm	10
7. Chương 7: Vạn Chung Phong Tình Dữ Thù Thuyết	13
8. Chương 8: Thù Tiên Giác	16
9. Chương 9: Phong Động Hoa Diêu Tình Tự Hương	18
10. Chương 10: Tình Sầu Thâm Thâm Thâm Kỷ Hứa	21
11. Chương 11: Dữ Quân Nhất Nặc Cộng Thiên Quyên (*)	24
12. Chương 12: Tiểu Bối Bối Tửu Kỷ Nhân Túy	27
13. Chương 13: Chấp Tử Chi Thủ Tự Phong Lưu	29

Phù Sinh Nhất Mộng

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, âm áp, vườn trường, thanh mai trúc mã, huynh đệ. Phù sinh nhất mộngKiếp phù du như một giấc m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-sinh-nhat-mong>

1. Chương 1: Thiếu Tiểu Ly Gia Không Hồi Thủ

[Tuổi nhỏ rời nhà không quay đầu lại]

Đã trải qua mấy giờ đồng hồ bị lữ trình trên xe lửa dày vò, Cố Hoài Y rốt cuộc cũng dắt theo Triển Chiêu sáu tuổi bước lên mảnh đất cổ hương. Đuôi lông mày của cô gái trẻ tuổi vừa lộ ra một nét vui sướng dịu dàng nhẹ nhàng, cô quay người lại ngồi xổm xuống, bàn tay ấm áp chậm chậm xoa xoa mái tóc đen mềm mại trên đầu của đứa bé trai, trong ánh mắt chất chứa nỗi thương tiếc lặng lẽ lưu chuyển: “Tiểu Chiêu, đừng sợ, sau này ở đây chính là nhà của con.” Cô gái trẻ tuổi yên lặng nhìn thật sâu vào trong đáy mắt của Triển Chiêu, giọng nói mềm nhẹ, nhưng rõ ràng từng chữ, “Dì sẽ chăm sóc con, sẽ như mẹ của con, sẽ không để cho con chịu ủy khuất. Đây là lời hứa của dì với mẹ con, dì nhất định sẽ làm được.”

Triển Chiêu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhẹ giọng hỏi: “Dì Cố, có phải sau này chỉ có dì làm mẹ của con không?” Cố Hoài Y khẽ khom người, đặt trán của cô dán vào trán bé, phảng phất như một lời hứa thần thánh, trong hoàng hôn tháng bảy, chất giọng trong trẻo của cô trở nên xa xôi đậm tĩnh, có một cảm giác bi thương và chua xót khó nói nên lời: “Đúng vậy, từ bây giờ trở đi, dì là mẹ của con, con là con của dì.”

Một trận phong mang của mùa hè mang đến không khí của bầu trời đêm đang buông xuống, và sự mát lạnh của tháng bảy, một sự yên ắng kéo dài cuối cùng từ từ bị vén qua một góc. “Mẹ...” Âm thanh trẻ con buồn buồn mơ hồ mang theo một tia khóc nức nở, Triển Chiêu nho nhỏ vươn đầu vùi thật sâu vào trong ngực Cố Hoài Y. Cô tinh tường cảm giác được có dòng nước mắt nóng bỏng nhanh chóng làm ướt chiếc áo khoác mỏng mùa hè, Cố Hoài Y dùng sức ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời không màu xanh lam đang dần tối, hơi nước trong hốc mắt từng chút bị gió cuốn khô. Trên bầu trời, mơ hồ như có bóng dáng nụ cười dịu dàng như đóa hoa bình thản nở rộ của Tô Tĩnh, sau đó theo tiếng gào thét không tiếng động của Cố Hoài Y, mà lẳng lặng héo tàn không dấu vết.

Cố Hoài Y nhẹ nhàng ôm lấy Triển Chiêu khóc đến ngủ thiếp đi vào trong nhà, chồng cô Bạch Thắng Văn nhìn thấy liền vội vàng đứng lên đón lấy. Anh nhìn về một mối trên khuôn mặt Cố Hoài Y, đau lòng hỏi: “Mệt lắm rồi phải không Hoài Y?” Cố Hoài Y cười cười, lắc đầu: “Không mệt đâu, em đưa Tiểu Chiêu về rồi đây, anh xem.”

Bạch Thắng Văn nghe vậy cúi đầu cẩn thận nhìn đứa trẻ đã ngủ thật sâu, thấp giọng hỏi: “Đây là đứa nhỏ của Tô Tĩnh sao?” Cố Hoài Y gật đầu, mí mắt thật chặt, cổ đờ xuống tất cả tâm tình đau buồn: “Sau này, nó cũng là con của chúng ta.” Bạch Thắng Văn nhàn nhạt thở dài, trong giọng nói thương cảm mang theo sự tiếc nuối sâu đậm: “Thực sự là thế sự khó liệu a. Đứa nhỏ này thật sự đáng yêu quá, đáng tiếc...” Cố Hoài Y thoáng thở hắt ra, nhẹ giọng nói: “Đừng nói những chuyện này nữa, giúp em mở cửa phòng chút nào, trước hết để cho Tiểu Chiêu ở trong phòng của Ngọc Đường ngủ một lát đã, đứa nhỏ mới thật là mệt lắm đi rồi.”

Bạch Thắng Văn nhanh tay mở cửa phòng, tiểu tâm dực dực giữ lại túi xách nhỏ trên lưng Triển Chiêu. Cố Hoài Y rón rén đưa Triển Chiêu đặt lên giường, trần ngập yêu thương vươn tay vén mấy sợi tóc mái rơi trên trán đứa trẻ. Nhớ tới thân thể của bé, nét mặt Cố Hoài Y không khỏi hiện lên vẻ ưu thương. Bỗng nhiên trên vai truyền đến lực đạo bình ổn mang theo cảm giác ấm áp, cô quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười trên gương mặt ôn hòa của Bạch Thắng Văn, khiến cho người khác đặc biệt an tâm: “Yên tâm, chúng ta nhất định có thể chăm sóc tốt tiểu Chiêu.” Cố Hoài Y nhẹ nhàng ôm hông của chồng, dịu dàng cười nói: “Ừ, nhất định có thể.”

Hai người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy trong chốc lát, một lúc sau, Cố Hoài Y mới buông Bạch Thắng Văn ra, ôn nhu cười nói: “Ngọc Đường sắp về rồi, em đi làm cơm.” Hai vợ chồng lần lượt rời phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, ai cũng không hề chú ý tới, tiểu Triển Chiêu trong cơn ngủ mơ bắt an khóa chặt hàng lông mày, cúi đầu gọi: “Mẹ ơi...”

Cố Hoài Y ở trong nhà bếp tất bật chuẩn bị cơm tối, cuối cùng một món rau đổ vào nồi, thuần thực trở tay đảo qua đảo lại. Có tiếng chân nhẹ nhàng hoạt bát chạy về phía nhà bếp, sau đó là giọng trẻ con của một đứa bé trai thanh thúy vui vẻ vang lên: “Mẹ ơi con đói quá!” Cố Hoài Y nghe tiếng quay đầu lại, khảy con trai của mình khắp trán đầy mồ hôi, dựa ở bên cửa nhà bếp, đáng vẻ tươi cười cực kỳ xán lạn, có vẻ như chơi đến vô cùng hài lòng, cả vẻ mặt đều vô cùng đáng yêu. Động tác xào rau vẫn không dừng lại, Cố Hoài Y nhìn con trai cười cưng chiều, dịu dàng nói: “Ngọc Đường, con qua đây.”

Bạch Ngọc Đường 8 tuổi đi tới bên cạnh mẹ, khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên: “Mẹ, chuyện gì nha?” Cố Hoài Y ôn nhu nhìn con trai, từ trong nồi vang ra tiếng xèo xèo nho nhỏ, dần dần tỏa ra hương thơm ngào ngạt, mùi hương của cuộc sống đời thường, của gia đình bình dị, của sự đầm ấm nồng nàn. Cô ngồi xổm xuống, xoa xoa đỉnh đầu Bạch Ngọc Đường, êm ái nói: “Ngọc Đường ngoan, nói nhỏ một chút, em trai con đang ở trong phòng ngủ đấy.” Ánh mắt của Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên trở nên sáng rực như sao, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, con có em sao?” Cố Hoài Y khẽ cười trả lời: “Đúng rồi a, Ngọc Đường là anh hai, phải bảo hộ em con thật tốt nha.”

“Bây giờ con đi nhìn em có được không nha?” Bạch Ngọc Đường hưng phấn hỏi mẹ.

“Có thể a, nhưng không được đánh thức em, biết chưa nào? Đem túi sách cất vào trong phòng luôn nhé, một lát nữa cơm chín rồi, mẹ sẽ gọi các con.” Cố Hoài Y nhìn khuôn mặt tươi cười đầy hưng phấn mà tò mò của con trai, cũng bỗng nhiên vui vẻ.

Nhìn bóng dáng con trai chạy đi mất, Cố Hoài Y cười khẽ, cô tin tưởng Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ là một người anh tốt.

Bạch Ngọc Đường cẩn thận mở cửa phòng của mình ra, để túi sách xuống, nhón tay nhón chân đi tới bên giường, ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Triển Chiêu đang ngủ say, tỉ mỉ chăm chú nhìn cậu em trai mới này, nhìn không được âm thầm tán thán.

Dáng dấp của nó thật đẹp quá, so với mình không kém bao nhiêu đâu. Bạch Ngọc Đường nghĩ như vậy, bắt quá vẫn cảm thấy mình càng đáng yêu hơn một chút.

“Ừ... Mẹ ơi, đừng...” Triển Chiêu khẽ nghiêng thân hình, bàn tay nhỏ bèn giật giật, giống như là muốn nắm lấy cái gì đó, ngủ đến rất không yên. Bạch Ngọc Đường lại càng hoảng sợ, cứ nghĩ chính mình đã đánh thức nó, khẩn trương nhìn nó chằm chằm. Một lát sau, mới phát hiện em trai hình như đang nằm mơ thấy ác mộng. Nó thử đưa tay của mình ra, cầm lấy tay Triển Chiêu, Triển Chiêu lập tức nắm lấy thật chặt, không chịu buông tay, vẫn chưa tỉnh dậy, nhưng cũng dần dần an tĩnh lại. Cảm giác này rất kỳ diệu, Bạch Ngọc Đường cầm bàn tay bé nhỏ mềm mại của Triển Chiêu trong tay, mới có cảm giác kỳ lạ khiến nó không muốn thả tay ra, đơn giản nó liền kéo chiếc ghế nhỏ qua ngồi xuống bên cạnh giường, lẳng lặng nhìn Triển Chiêu.

Ngoài cửa sổ, trời đã hoàn toàn tối, trong trời đêm như mực xanh, có vô số mảnh tinh quang nhỏ vụn như kim cương vỡ ra lóe lên những tia sáng bất định, như những đôi mắt an tĩnh nhìn xuống đại địa bi thương. Bởi vì tuổi còn quá nhỏ, Bạch Ngọc Đường vẫn chưa hay biết, loại cảm giác ảm áp mà mềm mại trong lòng này, là chờ đợi.

Không ai biết được, không một ai, tất cả đều không thể trở về.

2. Chương 2: Sầu Ly Tiệm Thâm Tiệm Vô Thanh

(Nỗi buồn ly biệt dần dần thâm sâu dần dần không tiếng động)

Cô biết Triển Chiêu nhớ, nhưng cô không thể nào bù đắp vào chỗ trống trong cuộc sống của nó. Có thể trong tương lai rồi sẽ có một ngày, sẽ có một người hiền lành ôn nhu bồi ở bên cạnh nó, an ủi nỗi đau của nó.

Thời gian có thực sự là liều thuốc toàn năng có thể khé lại bất kỳ loại vết thương nào hay không, Cố Hoài Y không biết, nhưng mà vô luận đau buồn thế nào, đều không thể dừng bước chân của cuộc sống. Triển Chiêu mất đi cha mẹ ruột cứ vậy mà ở Bạch gia an cư lạc nghiệp, trở thành con trai thứ ba của Bạch gia, em trai của Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu nhỏ tuổi chịu kích thích rất lớn, lại thêm hoàn cảnh sinh hoạt xa lạ với nó, Cố Hoài Y và Bạch Thắng Văn đã quyết đị để nó nhập học chậm lại một năm. Lại thêm Cố Hoài Y từ bỏ công tác ở toàn soạn báo của mình, về nhà chiếu cố Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, làm một tác giả tự do.

Tất cả đều bình lặng, nhưng dưới cảm giác bình lặng này, sâu thẳm trong nội tâm Cố Hoài Y có một nỗi đau buồn âm thầm trước sau đều không gạt bỏ được, cô lẳng lặng cho Tiểu Triển Chiêu. Đứa bé này vẫn luôn thật khéo léo hiểu chuyện, nhưng trong đôi mắt của nó luôn luôn có một sự ưu thương và trầm mặc sâu sắc đến không thể tan ra, vốn không phải là tâm tình nên có ở cái tuổi của nó. Cố Hoài Y chẳng biết phải làm sao cho phải, cô không biết mình như thế nào mới có thể cho Triển Chiêu một tuổi thơ bình thường, vui vẻ. Trong cuộc sống thực sự luôn có một số người, vĩnh viễn không thể thay thế được.

Nó thường hay một mình ngồi ở chỗ kia không nói lời nào, chỉ ôm con mèo con màu trắng đó, đặc biệt ỷ lại vào cơ thể ảm áp mềm mại đến kỳ lạ, thỉnh thoảng có khi, cũng sẽ nói vài câu với con mèo này, nét mặt trẻ con rất an tĩnh. Cố Hoài Y biết, con mèo đó được gọi là Bó Oa Oa, là món quà sinh nhật mà Tô Tĩnh đã mua cho con trai trước khi xảy ra tai nạn. Là một con mèo con vừa mới sinh chưa bao lâu, yếu ớt mà yên tĩnh, thích nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, phảng phất như sẽ bồi bạn với nó thiên trường địa cửu.

Cô biết Triển Chiêu nhớ, nhưng cô không thể nào bù đắp vào chỗ trống trong cuộc sống của nó. Có thể trong tương lai rồi sẽ có một ngày, sẽ có một người hiền lành ôn nhu bồi ở bên cạnh nó, an ủi nỗi đau của

nó.

Điều khiến Cố Hoài Y vui mừng là, hai đứa con trai kia của cô đều vô cùng yêu thương Tiểu Triền Chiêu, Bạch Cẩm Đường lớn hơn em 10 tuổi, đương nhiên hiểu chuyện nhiều lắm, đau lòng cho tình cảnh và tính tình của em trai nhỏ, đối với em cực kỳ cưng chiều, bảo bọc không thua gì cha mẹ. Bạch Ngọc Đường càng hơn thế nữa, nó cho tới nay chỉ là em út, khó khăn lắm mới được làm anh trai, cao hứng vô cùng, hận không thể đem tất cả những thứ tốt nhất cho Triền Chiêu hết, dụ cho em vui. Bạch Cẩm Đường trọ lại trong ký túc xá trường học, ít khi ở nhà, cho nên thật ra đều là Bạch Ngọc Đường cùng với Triền Chiêu tuổi tác gần nhau ở với nhau. Bạch Ngọc Đường tính cách hoạt bát hiếu động, đi ra ngoài chơi cũng phải dắt Triền Chiêu theo, chỉ là em không thích đi ra ngoài, Bạch Ngọc Đường lại cũng có thể bỏ chơi, lẳng lặng bởi em nói chuyện. Nhưng thời gian trôi qua, chỉ cần ngồi bên cạnh em, chuyên chú nhìn em, thỉnh thoảng vươn tay sờ sờ thân thể mềm mại của Bố Oa Oa, chỉ cần làm bạn, cũng là một cảm giác thoải mái không diễn tả được. Cứ như vậy, Triền Chiêu ngoài trừ mẹ, người không muốn xa rời nhất chính là anh hai. Qua một thời gian, Triền Chiêu dần dần khá hơn một chút.

Lúc vào tiểu học, bắt đầu thường xuyên có một số đứa trẻ con phá phách khi dễ Triền Chiêu, lớn tiếng nói “Triền Chiêu mày là đồ con hoang! Mày được nhặt về!” Sự ngây thơ của trẻ con có khi lại là lưỡi dao bén nhọn nhất, cũng làm người bị thương sâu nhất. Trên mặt Triền Chiêu cắt không còn giọt máu, lại vẫn cứ trầm mặc như trước không nói lời nào. Việc này nhanh chóng bị Bạch Ngọc Đường biết, nó dị thường hung hãn đứng trước mặt Triền Chiêu, phát tay giáo huấn đám trẻ con hư hỏng đó, có lần đã cùng mấy đứa đánh nhau đến ác liệt, trên mặt và trên cánh tay khắp nơi đều là vết thương, lại thắng. Rất nhiều năm sau, Triền Chiêu vẫn còn có thể rõ ràng nhớ lại buổi hoàng hôn hôm đó, Bạch Ngọc Đường đứng trong ánh mặt trời ập ập, toàn thân lấp lánh ánh sáng, mang theo những vết thương đó kiêu ngạo đứng trước mặt cậu, ánh mắt so với viên kim cương trên chiếc nhẫn mẹ đeo ở ngón áp út còn rực rỡ chói mắt hơn, lớn tiếng đồng dạng nói: “Mèo con, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, sẽ không để cho người khác khi dễ em, sẽ không để em phải chịu ủy khuất.” Triền Chiêu nâng khuôn mặt thanh tú lên, trong đôi mắt ngời sáng là ba quang lưu chuyển, sau đó chậm chậm nở nụ cười, gật đầu. Vĩnh viễn là cái gì, nó không rõ, nhưng nó biết người này vẫn luôn luôn bên cạnh nó, nếu đây thật sự là nghĩa của vĩnh viễn, nó sẽ rất vui.

Sau đó chuyện này bị Cố Hoài Y và Bạch Thắng Văn biết được, hai người vốn định giáo dục Bạch Ngọc Đường một chút, thế nhưng một câu nói của Bạch Cẩm Đường đã khiến bọn họ bỏ qua. Con trai trưởng của bọn họ đối với cha mẹ, thản nhiên nói: “Con nghĩ Ngọc Đường không làm sai gì cả, Tiểu Chiêu là con cái nhà chúng ta, là em trai của chúng con, dựa vào cái gì để cho thằng bé phải chịu loại ủy khuất này.”

Cố Hoài Y mân mê mấy sợi tóc mai rũ xuống bên tai, cười nhẹ một tiếng nói: “Đúng là vậy nhỉ.” Việc này qua đi, không còn ai lại dám khi dễ Triền Chiêu nữa, cuộc sống của nó dần dần trở về với quỹ đạo.

Mà có một vài thứ, dần dần chìm xuống đến nơi sâu nhất trong lòng, không người nào có thể xem thấu.

3. Chương 3: U Nhiên Lục Y Liên Phương Thảo

(Áo xanh trầm mặc thương tiếc cỏ hoa)

Tiểu ca ca. Trên đời này, người sẽ gọi cậu là tiểu ca ca, chỉ có một, là Thanh Thanh của cậu a.

Trong nháy mắt nước mắt của Sở Thiên Thanh rơi xuống, Triền Chiêu bỗng nhiên giang hai cánh tay, ôm lấy cô thật chặt: “Thanh Thanh...”

Năm mười sáu tuổi, Triền Chiêu đang học ở Cao trung 2, lúc này Bạch Ngọc Đường đã là tân sinh viên chuyên ngành kiến trúc của một trường đại học danh tiếng ở phía nam, mà Bạch Cẩm Đường đã ra ngoài làm việc được nhiều năm, đã có một công ty cùng bằng hữu chính thức khai trương, cũng đã chính thức hẹn hò bạn gái. Trong nhà chỉ còn một đứa con, Triền Chiêu sợ mẹ cô đơn, lựa chọn học ngoại trú, Cố Hoài Y cũng thấy việc học hành khổ cực, lo lắng Triền Chiêu ở trường học thì dinh dưỡng không thể nào đảm bảo,

cũng liền vui vẻ đáp ứng cậu, như vậy vừa tiện tự mình chiếu cố sinh hoạt của con trai, đơn giản từ nhà đến trường cũng không phải quá xa.

“Mẹ, con về rồi, hôm nay là cuối tuần, buổi chiều và tối nay không có lớp.” Triển Chiêu đặt túi xách xuống, đi tới nhà bếp đã thấy thân ảnh bận rộn không ngừng của Cố Hoài Y, khéo léo hỏi: “Mẹ ơi, muốn con giúp không?”

Cố Hoài Y một bên cẩn thận dùng muôi khuấy canh trong nồi, một bên quay đầu lại cười nói: “Không cần không cần, con đi nghỉ một lát đi, lâu lâu mới được nghỉ. Hôm nay mẹ nấu món bí đao hầm sườn non con thích nhất, chờ ăn cơm đi.”

Triển Chiêu dùng sức hít vào một hơi, ánh mắt thanh nhuận sáng sủa: “Thảo nào thơm như vậy chứ, tay nghề của mẹ giỏi quá a.”

“Ngọc Đường nói thật chẳng sai chút nào, Tiểu Chiêu thực sự là một con mèo nhỏ tham ăn a.” Cố Hoài Y ôn nhu cười khẽ, khó có được dịp trêu chọc con trai của mình đây.

Triển Chiêu quay đầu đi cười cười nói: “Thì ra anh hai còn nói xấu con với mẹ nữa nha, lần sau con nhất định phải nói với anh cả, để anh cả trút giận cho con, giáo huấn anh mới được.”

Nụ cười trên khuôn mặt Cố Hoài Y càng trở nên dịu dàng hạnh phúc. Bà nhớ tới khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn còn bé, hai đứa con trai ngoan nháo đầu võ mồm, mỗi khi Triển Chiêu nói không lại Bạch Ngọc Đường, đều sẽ làm ra bộ dạng vẻ mặt ủy khuất đi tìm Bạch Cẩm Đường, nói một câu, “Anh cả, anh hai anh ăn hiếp em!” Bạch Cẩm Đường nghe vậy hơi nhướng mày lên, không nói hai lời, nắm tay phải của Tiểu Triển Chiêu đi “giáo huấn” Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường lại luôn cố ý “oa oa” kêu thật to, đồ đến khi Triển Chiêu hài lòng, lại sẽ làm ra một bộ dáng vẻ biểu tình đáng thương nói anh cả thiên vị, chỉ cưng chiều Triển Chiêu, nhưng không chịu nghĩ xem cả nhà này người cưng chiều Triển Chiêu nhất rốt cuộc là ai.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên chuông cửa vang lên. Cố Hoài Y múc một muỗng canh đưa lên miệng để nếm thử mặn nhạt thế nào, vừa nói với Triển Chiêu: “Tiểu Chiêu, ra mở cửa đi con, xem ai tới. Tiện tay bưng đồ ăn ra bàn, chúng ta ăn trưa luôn bây giờ.”

“A, được.” Triển Chiêu lên tiếng, bê đồ ăn đặt lên bàn cơm, lúc này mới nhanh chân đi ra cửa, mở cửa nhà, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Cậu nhìn cô gái trẻ xa lạ trước mắt, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một biểu tình kinh ngạc mà ngỡ ngàng. Cô gái đó trên người mặc chiếc quần jeans màu xanh đã giặt đến cũ mềm, áo thun ngắn tay màu xanh nhạt, giày xăng đan màu trắng, mặt mày đậm tú, mái tóc dài cột thành kiểu đuôi ngựa đơn giản, thoát nhìn chắc là một học sinh cấp 3 bình thường. Trong nháy mắt khi cô thấy Triển Chiêu xuất hiện, ánh mắt của cô bỗng nhiên trở nên giật mình ngẩn ngơ, cứ như thể đã hoàn toàn quên mất sự dịch chuyển của thời gian. Triển Chiêu rõ ràng nhìn thấy sự biến hóa trong biểu cảm của cô, chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy một nỗi đau buồn từ sâu trong nội tâm mơ hồ cuộn trào lên.

Triển Chiêu sững sốt một chút, nhanh chóng phản ứng lại, ôn hòa lễ độ mỉm cười hỏi cô gái, “Xin hỏi bạn tìm ai?”

Cô gái trẻ nhẹ nhàng vươn tay, trong mắt mơ hồ có thanh lương thủy quang hơi dao động. Một chiếc chuông bạc thật nhỏ trên chiếc lắc đeo ở cổ tay tinh tế trắng nõn của cô phát ra âm thanh thanh thúy dễ chịu, vô cùng êm tai. Tiếng gọi nho nhỏ mang theo âm sắc động lòng người của cô lúc này khẽ run truyền đến bên tai Triển Chiêu: “Tiểu ca ca...”

Triển Chiêu chấn động toàn thân, giọng nói mềm mại quen thuộc này vừa gọi liền giống như một bàn tay dịu dàng, cẩn thận, dè dặt phủi đi bụi bặm rơi đầy theo thời gian, cuối cùng lộ ra một đoạn đau thương và tưởng niệm đã bị phủ đầy bụi ở nơi sâu thẳm nhất trong cuộc sống của cậu.

“Tiểu ca ca, hoa thủy tiên thật xinh đẹp nha!” “Ừ, thật xinh đẹp, mẹ thích nó nhất.”

“Tiểu ca ca, Thanh Thanh đau quá, Thanh Thanh không muốn mẹ đi...” “Thanh Thanh đừng đau nữa, anh sẽ không đi, anh sẽ ở cùng em nha!”

“Tiểu ca ca, Bồ Oa Oa thật xinh đẹp, thật là đáng yêu nha!” “Đúng vậy nha, Thanh Thanh em có muốn vuốt nó một chút không, nó rất mềm đó!”

“Tiểu ca ca...” “Tiểu ca ca...”

Hồi ức hạnh phúc cuộn cuộn không ngừng tràn vào trong trí nhớ, những kỷ niệm hạnh phúc đã từng trải qua nhanh chóng xuất hiện, tái diễn lại trước mắt, nhanh tới nỗi làm cho lòng người sợ hãi, quá mức xa xôi và mờ mịt, phẳng phất như thể chính mình chưa từng trải qua bao giờ. Thế nhưng nỗi đau thương và hạnh phúc cuộn chảy như nước suối trong tim này cũng không phải chỉ có một mình cậu cảm nhận được.

Tiểu ca ca. Trên đời này, người sẽ gọi cậu là tiểu ca ca, chỉ có một, là Thanh Thanh của cậu a.

Trong nháy mắt nước mắt của Sở Thiên Thanh rơi xuống, Triển Chiêu bỗng nhiên giang hai cánh tay, ôm lấy cô thật chặt: “Thanh Thanh...”

“Tiểu ca ca, em rất nhớ anh...” Trong tích tắc đáp trả lại cái ôm kia một lần nữa, Sở Thiên Thanh nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng nỉ non, phẳng phất như sự yếu ớt, cùng sự lưu luyến lúc còn trẻ con.

4. Chương 4: Mi Gian Tâm Thượng Tình Chuyển Nùng

(Tình ý thâm sâu giữa đôi chân mày và trong trái tim)

Bên đầu kia điện thoại, Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, mới nhàn nhạt nói: “Không được, nghỉ đông rồi anh về. Không có chuyện gì thì anh cúp máy đây.”

Cố Hoài Y bưng tô canh sườn hầm bí vào trong nhà ăn, cẩn thận đặt xuống, nhìn về phía cánh cửa bên kia ngẩng đầu: “Tiểu Chiêu, ai tới...” Còn chưa kịp nói xong, ngay khi nhìn đến tình cảnh ở ngay chỗ cửa, lời của Cố Hoài Y liền ngừng lại. Bà kinh ngạc nhìn về phía hai thiếu niên đang ôm chầm lấy nhau: “Tiểu Chiêu, hai đứa đây là...”

“Mẹ hiểu lầm rồi!” Triển Chiêu nhanh tay thả Sở Thiên Thanh ra, thấy ánh mắt của Cố Hoài Y nhìn mình kinh ngạc nghi hoặc sau đó có vẻ hơi vô lễ, vẻ mặt cậu trở nên đến hơi đỏ ửng, phá lệ đẹp, có chút ngượng ngùng giải thích: “Mẹ, đây là Thanh Thanh, là em gái của con ở nhà hàng xóm đối diện khi con còn bé.” Đường nhìn của cậu bỗng nhiên trở nên xa xăm, ánh mắt buồn bã: “Ừ, hồi nhà con còn ở Kinh Hải, từ khi còn nhỏ tụi con đã luôn ở chung một chỗ, quan hệ rất thân, mẹ con thích Thanh Thanh nhất, luôn nói rằng em ấy giống như con gái nhà chúng ta.”

Cố Hoài Y thần sắc nhất thời u ám, nhớ tới chuyện cũ, trong lòng nhưng có chút đau xót khổ sở. Nhưng bà rất nhanh liền thu lại được tâm tình của mình, sợ lại dẫn dắt ra những hồi ức không hay của Triển Chiêu. “Đây là Thanh Thanh sao?” Cố Hoài Y dịu dàng cười, tỉ mỉ quan sát Sở Thanh Thanh một chút, giọng nói đặc biệt nhu hòa nói với cô, “Cháu thật xinh đẹp nha. Di họ Cố, gọi Cố di là được.”

Sở Thiên Thanh hơi cúi thấp người, rất có lễ phép hướng Cố Hoài Y chào hỏi: “Chào Cố di, cháu là Sở Thiên Thanh, là em gái của Tiểu ca ca, di và Tiểu ca ca cứ gọi con Thanh Thanh là được rồi. Ngày hôm nay thực sự đã quấy rầy di, cũng không báo trước một tiếng.”

“Cái con bé này, có gì đâu a.” Cố Hoài Y cười tap dề cất đi xong, cười giận trách, “Nếu cháu đã là em gái của Tiểu Chiêu, đương nhiên cũng giống như con gái của di vậy, nói cái gì quấy rầy hay không chứ. Ăn cơm trưa chưa nào?”

“Vẫn chưa ăn.” Sở Thiên Thanh hơi ngượng ngùng cười cười. Cố Hoài Y bởi vì duyên cớ mình không có con gái, cho nên vốn cực kỳ thích con gái, lại thấy Sở Thiên Thanh tính cách rất văn tĩnh, còn là em của Triển Chiêu khi còn bé, càng đánh động tới nội tâm yêu thương cô, nhiệt tình chào hỏi: “Vừa lúc, ăn cùng với bọn di đi.” Cố Hoài Y nói xong, quay về phía Triển Chiêu phân phó nói: “Tiểu Chiêu, nhanh nhanh lấy cho Thanh Thanh một bộ chén đĩa a.” Triển Chiêu cười cười: “Vâng.” Lại đưa Sở Thiên Thanh ngồi vào

bên bàn ăn, thấp giọng nói: “Thanh Thanh cháu ngồi đi, dì đi lấy chén cho cháu, chờ một chút.” “Dạ.” Sở Thiên Thanh ngoan ngoãn ngồi chờ bà.

Chờ Triển Chiêu đem chén lại, Cố Hoài Y trước hết múc cho Sở Thiên Thanh chén canh, cười sảng khoái khuyến nhủ: “Đến đến, nếm thử đi, ngày hôm nay Cố di là món sườn non hầm bí đao, là món mà ca ca cháu thích ăn nhất đó. Nếm thử xem ăn có ngon không.” Nói xong lại múc cho Triển Chiêu một chén thật đầy: “Tiểu Chiêu con cũng ăn đi.”

“Mẹ, con tự làm.” Triển Chiêu nhanh tay nhận lấy chén, nhẹ nhàng thổi thổi, cười cười nói: “Mẹ nấu canh sườn làm sao có thể không ngon được.” Nói xong lại quay đầu cười với Sở Thiên Thanh, nói: “Thanh Thanh, em nếm thử đi, sườn hầm bí đao của mẹ anh là là thiên hạ nhất tuyệt.” Cố Hoài Y cười híp mắt, cho thấy bà thật sự cao hứng: “Thằng bé này, khoa trương quá đi.”

Sở Thiên Thanh thổi nguội canh, cúi đầu uống một ngụm, nhẹ nhẹ cười, khen một lời từ đáy lòng: “Tiểu ca ca mới không có khoa trương đâu, ăn ngon thật đấy, tay nghề của Cố di thật giỏi quá.” Cố Hoài Y cao hứng nói: “Thích thì ăn nhiều một chút, lần sau Cố di lại làm cho hai đứa.” Một bữa cơm cứ như vậy kết thúc trong bầu không khí rất hòa hợp, sau khi cơm nước xong Cố Hoài Y trở vào nhà bếp thu dọn chén đĩa, để lại Triển Chiêu hảo hảo nói chuyện phiếm với em gái, dù sao đã nhiều năm không gặp như vậy rồi, vừa lúc buổi chiều không cần đến lớp, có rất nhiều thời gian.

Triển Chiêu đưa Sở Thiên Thanh đến phòng riêng của mình, mở quạt điện, hai người cứ ngồi trên sàn nhà như vậy. “Thanh Thanh, làm sao em lại đến Lạc Thành?” Triển Chiêu ngồi xuống, không kịp chờ liền hỏi, “Nhà em dọn đi sao? Không ở Kinh Hải nữa? Làm sao em tìm được nhà của anh?” Sở Thiên Thanh cúi đầu, thần tình có chút lãnh đạm đáp: “Bọn họ không dọn nhà, vẫn còn ở Kinh Hải. Chỉ là em chuẩn bị lên cấp 3, ba em nghe nói trường cấp 3 của Lạc Thành chất lượng giảng dạy tốt hơn trường Kinh Hải, tỷ số học lên cũng cao. Dù sao đi nữa cách Kinh Hải cũng không bao xa, để em thi vào đây, năm nay vừa mới lên lớp mười, ở trong ký túc xá trường tư nhân Lạc Thành.” Cô ngẩng đầu nhìn về phía Triển Chiêu, biểu tình thay đổi nhu hòa một ít, có chút ẩn chứa ý tứ làm nũng, “Về phần địa chỉ nhà anh, là ba em nói cho em biết. Em nói em nhớ Tiểu ca ca, ông ấy không lay chuyển được em, đã hỏi lại rồi báo cho em biết.” Triển Chiêu cưng chiều sờ sờ đầu Sở Thiên Thanh, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thanh âm nhàn nhã mà trống rỗng: “Tiểu ca ca cũng rất nhớ em a. Thanh Thanh, nhiều năm qua rồi, em sống có tốt không?”

Sở Thiên Thanh cúi đầu vào trong lòng Triển Chiêu, buồn buồn nói: “Không tốt.” Triển Chiêu mặc cho cô tùy ý đùa giỡn, cười cười hỏi: “Sao vậy? Có phải là di Trình đối xử với em không tốt không?” Sở Thiên Thanh nhẹ giọng nói: “Cũng không phải như vậy, ngược lại còn oan uổng cho bà ấy, là tự trong lòng em thấy không thoải mái. Tiểu ca ca, anh biết không? Bà ấy sinh cho ba em một đứa con trai, ba em xem không khác gì bảo bối, thật phiền.” Triển Chiêu cười cười, ôn hòa khuyến nhủ: “Không nên như vậy a, Thanh Thanh, chú Sở rất thương em. Em phải vui vẻ một chút nha, còn có Tiểu ca ca ở đây.” “Em biết, chỉ là trong lòng không thoải mái.” Sở Thiên Thanh thấp giọng rừ rừ nói, “Tiểu ca ca, mẹ em đã mất vì bệnh hai năm trước.”

Triển Chiêu cả kinh, sau đó hơi bất đắc dĩ cười cười, trong ngực bỗng nhiên có một dòng ưu thương chảy xuôi. Cậu và Sở Thiên Thanh từ khi ra đời hầu như đã luôn chơi đùa cùng với nhau, Triển Chiêu lớn hơn gần một tuổi so với Sở Thiên Thanh, hai nhà lại ở đối diện. Cha của Triển Chiêu là cảnh sát, khi cậu còn rất nhỏ ông đã hi sinh vì nhiệm vụ, mẹ của Triển Chiêu Tô Tĩnh một mình nuôi nấng con trai, mẹ của Sở Thiên Thanh rất kính nể bà, cũng có quan hệ tốt với Tô Tĩnh. Tô Tĩnh bận rộn công việc, mẹ của Sở Thiên Thanh cũng thường xuyên để hai đứa nhỏ cùng một chỗ, cho đến tận khi cha mẹ của Sở Thiên Thanh vì tình cảm tan vỡ mà ly hôn. Năm Tô Tĩnh gặp tai nạn xe cộ đó, chính là năm cha của Sở Thiên Thanh tái hôn, vì thế Sở Thiên Thanh đã từng không chịu về nhà, ở nhà Triển Chiêu một thời gian. Vẫn luôn là Triển Chiêu chăm nom em gái, lại sau đó nữa, là đến Triển Chiêu được hảo bằng hữu nhiều năm của Tô Tĩnh là Cố Hoài Y và Bạch Thắng Văn thu dưỡng, đưa đến Lạc Thành, hai người mới bị cưỡng chế tách ra nhiều năm như vậy.

“Không sao đâu, đều đã qua rồi, Thanh Thanh.” Triển Chiêu an ủi nói, ánh mắt ôn nhu thương tiếc. Sở Thiên Thanh cúi đầu đáp: “Ừ. Em biết.”

Ngày mùa hè trời nóng, chỉ một lát sau, hai người liền tách ra. Sở Thiên Thanh xoa xoa thái dương nói: “Tiểu ca ca, đầu đau quá a.” “Bị sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không a?” Triển Chiêu nhanh

chóng hỏi. “Không phải đâu,” Sở Thiên Thanh lắc đầu nói, “Đại khái ngồi xe bus lâu, mệt mỏi quá.” Triển Chiêu đưa tay thăm dò nhiệt độ trên trán cô một chút, thấy không có gì bất thường mới yên lòng, cười căn dặn: “Trước hết ở đây ngủ một giấc là khỏe thôi, tối nay anh đưa em đến trường học.” Sở Thiên Thanh nghe lời liền nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Kể từ đó, mỗi lần được nghỉ ở trường, Sở Thiên Thanh sẽ mang theo sách vở đến nhà Triển Chiêu dùng cơm, rồi để Triển Chiêu phụ đạo bài vở cho cô. Bởi vì tính cách văn tĩnh nhu thuận mà cả hai vợ chồng Bạch Thắng Văn và Cố Hoài Y đều vô cùng thích cô gái trẻ này. Nhìn hai đứa nhỏ ngồi trước bàn đọc sách ôn tập làm bài, Cố Hoài Y thỉnh thoảng lại đi vào đưa đồ uống và trái cây cho hai người, có đôi lúc lại không nhịn được nghĩ, hai đứa trẻ này thật xứng đôi, sau khi lớn lên nếu có thể ở bên nhau là tốt nhất rồi. Bạch Thắng Văn sau khi biết được lại cười chọc ghẹo vợ mình: “Hai đứa nó mới có bấy lớn a, em có tinh thần rảnh rỗi như vậy, còn không bằng quan tâm một chút đến Cẩm Đường với Ngọc Đường đi, hai đứa nó mới thật là đến cái tuổi này chứ, Tiểu Chiêu mới bao lớn, em nha, thiệt tình nha!”

Cố Hoài Y hơi nhíu mày cười: “Em cam tâm tình nguyện, anh có ý kiến gì?” Bạch Thắng Văn tính tình tốt cười cười nói: “Không dám không dám a.”

Sau khi Bạch Ngọc Đường lên đại học, tính cách vốn dĩ tương đối hoang dã, lại không quen chịu câu thúc, nên không thường gọi điện thoại cho nhà. Cho dù có gọi điện thoại, tối đặc cũng chỉ biết nói chuyện với Triển Chiêu mười mấy phút rồi thôi. Tình cờ vào ngày Triển Chiêu gặp lại Sở Thiên Thanh, đêm đó Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại về nhà. Triển Chiêu dị thường vui vẻ kể với Bạch Ngọc Đường về Sở Thiên Thanh, trong giọng nói tràn ngập dịu dàng phấn khởi, nhìn Cố Hoài Y và Bạch Thắng Văn ở bên cạnh cười không ngừng. Triển Chiêu vốn tưởng rằng anh hai nghe xong cũng sẽ vui vẻ, không ngờ Bạch Ngọc Đường lại chỉ nhàn nhạt nói với cậu một câu: “À, vậy sao.” Triển Chiêu cảm thấy kỳ lạ, đang muốn hỏi một câu nữa, chợt nghe Cố Hoài Y nói với cậu: “Tiểu Chiêu a, hỏi anh hai con thử xem bao giờ thì về nha?” “Dạ, được.” Triển Chiêu nghe xong lời của mẹ thì cũng quên luôn mình muốn hỏi cái gì, nhanh miệng hỏi: “Hai ơi, chừng nào thì anh về nhà a? Quốc khánh sẽ về phải không?”

Bên đầu kia điện thoại, Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, mới nhàn nhạt nói: “Không được, nghỉ đông rồi anh về. Không có chuyện gì thì anh cúp máy đây.”

Trong ống nghe Triển Chiêu cảm trên tay chỉ còn tiếng chuông báo bận, có chút thất vọng không nói rõ được, quay đầu lại nhìn ba mẹ, hơi bất đắc dĩ nói: “Anh hai cúp máy rồi, nói là quốc khánh không về.” Bạch Thắng Văn cười cười, lắc đầu nói: “Đúng là không về rồi, vừa mới vào đại học, đại khái còn rất mới mẻ ha.” Chỉ có Cố Hoài Y bĩu môi nói: “Tiểu tử thôi, thật không có lương tâm!”

(Tác giả có lời muốn nói: Chuyện ở đây chỉ là chuyện anh em của Triển Chiêu và Sở Thiên Thanh thôi. Các vị đừng hiểu lầm nha.)

5. Chương 5: Niên Thiếu Vị Giải Tâm Sự Loạn

(Tuổi còn trẻ chưa hiểu được rối loạn trong lòng)

Em gái... Hàng xóm... vậy à?

Đôi mày kiếm của Bạch Ngọc Đường không khỏi nhíu chặt lại, một cơn phiền não bất an không thể giải thích đột ngột trỗi dậy từ sâu trong nội tâm hắn.

Đảo mắt đã đến cửa ải cuối năm, tiết trời càng ngày càng lạnh. Triển Chiêu vừa đi vừa cố sức chà xát đôi tay để có thể duy trì độ ấm, vào đông ban ngày ngắn, mới tan học không lâu sắc trời đã dần dần sụp tối. Trong đầu Triển Chiêu còn đang suy nghĩ đến một đề toán hình học phức tạp Ngô lão sư vừa giảng trong tiết học cuối cùng, cậu hầu như vẫn chưa hiểu lắm. Kết quả càng nghĩ càng loạn một đoàn trong đầu, cậu dứt khoát đặt vấn đề cần suy xét này qua một bên, ngược lại bắt đầu suy tính đến kỳ nghỉ đông còn cách

có vài ngày nữa. Cứ suy nghĩ vẩn vơ như vậy, đến gần nhà lúc nào không hay. Trên gương mặt Triển Chiêu không tự chủ hiện lên một nụ cười ấm áp, bước chân cũng nhanh hơn.

“Mèo con.” Giọng nam lười nhác mà hài hước vang lên, trên con phố nhỏ có vẻ hơi yên lặng lại đặc biệt rõ ràng dễ nghe, gần như đồng thời với âm thanh này vang lên, Triển Chiêu đã nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở phía đầu đường. Biểu tình vui mừng cùng ngạc nhiên nhảy nhót trên vẻ mặt cậu khiến ý cười trong mắt Bạch Ngọc Đường càng sâu hơn. Bạch Ngọc Đường cũng không nói gì, chỉ là cười tủm tỉm đứng ở nơi đó, nhìn Triển Chiêu một đường chạy vội tới. Chờ cậu đến gần rồi, Bạch Ngọc Đường mới rút tay khỏi túi áo gió, đưa lên xoa xoa khuôn mặt lạnh lạnh của Triển Chiêu, nhưng vừa mới chạm vào, một đôi mày kiếm đã nhú lại, trong giọng nói có ý trách cứ: “Lạnh thế này, sao em không chịu mặc thêm nhiều áo ấm một chút.” Triển Chiêu nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, cười cười nói: “Mặc không ít rồi, sáng nay mẹ còn bắt em mặc thêm một cái nữa, gói em như cái bánh chưng ấy.” Nói xong tí mĩ quan sát Bạch Ngọc Đường một chút, áo gió màu trắng, quần jeans màu xanh, mày kiếm mắt phượng, môi mỏng như có như không lúc nào cũng khê câu lên, anh tuấn đến kỳ cục. (*khụ* là đẹp trai đến không tưởng tượng được, cơ mà mị thích chữ kỳ cục =)))))))))

Triển Chiêu không khỏi khe khẽ cảm thán một hơi: Không phải người ta hay nói lên đại học sẽ bị huấn luyện quân sự phơi đen sao, vì sao anh hai nhà cậu cứ càng ngày càng đẹp trai vậy chứ, thật là không có thiên lý a. Bạch Ngọc Đường nhìn thấy biểu tình cảm thán tìm tòi nghiên cứu của cậu, buồn cười vươn ma trảo vò loạn tóc Triển Chiêu một hồi, tự tiếu phi tiếu nói: “Con mèo nhỏ này, trong đầu em đang nghiên cứu cái gì đấy. Sao nào, nhìn thấy anh hai em anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, con mèo con nhỏ nhà em choáng váng đến quên chào anh luôn phải không.” Triển Chiêu trắng mắt liếc một cái: Quả nhiên, mặc kệ suất nhiều bao nhiêu, vẫn luôn là cái ông anh hai bị tự kỷ cuồng của cậu. Bất quá cuối cùng vẫn là kinh hỉ lẫn át tất cả, Triển Chiêu nhin không được bật cười, trái lại gọi người: “Anh hai, anh mới về hôm nay à? Sao không chịu gọi điện thoại trước một tiếng a.”

“Dù sao đi nữa ngồi xe lửa cũng rất nhanh, anh cũng lười nói.” Bạch Ngọc Đường lười biếng cười cười, vừa đi về nhà, còn vừa cố ý thở dài nói, “Em xem anh hai em có lòng không, vừa về một cái đã tới đón em tan học. Cảm động chứ?” Triển Chiêu hơi nhướng mày, khê cười nói: “Ha? Vậy sao? Em còn tưởng rằng là mẹ bắt anh đi đón em đây, thì ra không phải vậy sao.” Bạch Ngọc Đường cứng họng, sau đó nhẹ nhàng cong khóe môi, ý vào ưu thế chiều cao của mình, lại xoa loạn đầu tóc của Triển Chiêu một trận: “Mèo con, em không có đáng yêu giống hồi nhỏ nha! Thật khiến cho anh hai đau lòng nha.” Triển Chiêu nhất thời hắc tuyến rơi đầy mặt, đưa tay cứu lấy mái tóc của mình, tránh để anh hai nhà cậu tiếp tục phá hoại nó nữa: “Anh còn khi dễ em nữa, chờ mấy hôm nữa anh cả về tới nhà, xem xem ảnh thu thập anh làm sao!”

Bạch Ngọc Đường câu ra một nụ cười bất đắc dĩ mà đầy cưng chiều: “Con mèo con gian trá này, chỉ biết khiêu khích anh cả giúp em giáo huấn anh thôi.” Triển Chiêu hơi quay đầu đi, vẻ mặt ôn hòa vô tội: “Em nào có, rõ ràng là tại anh không chịu nhường trẻ con, chỉ toàn ăn hiếp trêu chọc em, còn không cho em tìm chỗ dựa vững chắc nữa sao.” Bạch Ngọc Đường vươn tay phải vòng qua phía sau Triển Chiêu, khoác lên bả vai của cậu, vội bước nhanh hơn bắt kịp cậu, trong giọng nói dạt dào ý cười: “Được rồi, con mèo con nhỏ, mau về nhà đi, trông em sắp sửa đông cứng rồi, tay lạnh như băng thế này.”

“Tại trời lạnh mà!” Triển Chiêu biện minh.

“Được được được, thì là trời lạnh, trời lạnh, đi nhanh lên đi, con mèo con nhỏ của anh...”

Hai người cười cười đùa đùa hướng về nhà, bầu không khí cực kỳ hòa hợp. Người qua đường nhìn hai người đều hiểu ý cười một tiếng, ánh mắt đơn giản đầy yêu thích và ngưỡng mộ.

Một tuần lễ sau, trường của Triển Chiêu đến kỳ nghỉ đông. Hôm nay bắt đầu ngày nghỉ, Triển Chiêu về hết nhà, vừa mới thả phiếu điểm và một xấp đề bài đã quay người muốn ra ngoài. Bạch Ngọc Đường đi chuyển đường nhìn từ màn hình laptop sang trên người Triển Chiêu, thấy cậu vội vàng vàng muốn đi, cảm thấy hơi kinh ngạc hỏi: “Vừa mới nghỉ, em vội vã như vậy làm gì chứ?” Triển Chiêu quay đầu lại mỉm cười: “Em đến ký túc xá của trường tư thực, hôm nay cũng là ngày nghỉ của Thanh Thanh, đồ của em nhiều, sáng sớm đã nhắn muốn nhờ em qua giúp em một chút. Anh hai, em không thèm nghe anh nói nữa, em đi ra ngoài trước.” Nói xong rồi hướng Cố Hoài Y đang ngồi trong phòng làm việc viết bài gọi một tiếng: “Mẹ ơi, con đi tìm Thanh Thanh, một hồi con về.” Giọng nói dịu dàng rõ ràng của Cố Hoài Y từ trong phòng làm

việc vang ra: “Đi đi, nhớ phải đưa Thanh Thanh lên xe nhé.” “Con biết.” Triển Chiêu lên tiếng, cũng đã mở cửa bước ra ngoài.

Lời thoại của diễn viên trong tai nghe vẫn còn tiếp tục không ngừng, Bạch Ngọc Đường đã không còn chú ý đến rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì nữa. Hắn đang nghĩ về cuộc điện thoại khi còn ở trường gọi về cho nhà, lúc đó Triển Chiêu có nói, một tiếng nữa ẻm sẽ cùng em gái hàng xóm ở Lạc Thành học bài với nhau, quan hệ với ẻm tốt, còn thường tới nhà dùng bữa, có phải là Thanh Thanh đó không?

Em gái... Hàng xóm... vậy à?

Đôi mày kiếm của Bạch Ngọc Đường không khỏi nhíu chặt lại, một cơn phiền não bất an không thể giải thích đột ngột trỗi dậy từ sâu trong nội tâm hắn.

“Tiểu ca ca, anh về đi.” Sở Thiên Thanh thấy Triển Chiêu đã đem hết hành lý của cô cất vào trong xe, mới nói với cậu, “Dù sao đi nữa đã chuẩn bị xong rồi, ngày hôm nay lạnh như thế, anh đừng tiến nữa. Dù sao đi nữa cũng không phải lần đầu tiên em về nhà.”

Triển Chiêu đậm đậm nhất tiếc, giọng nói thanh nhuận ôn hòa: “Không sao đâu, chờ xe đến anh sẽ về. Thanh Thanh, em ngồi đi, một hồi nữa trên đường cẩn thận một chút.” Sở Thiên Thanh không thể làm gì khác hơn là gật đầu, ngồi ở trên ghế, cách tấm cửa sổ bằng thủy tinh lẳng lặng nhìn Triển Chiêu bên ngoài. Khí trời rất lạnh, cậu thỉnh thoảng lại thổi vào tay để sưởi ấm, nhưng ánh mắt nhìn về Sở Thiên Thanh vẫn cứ luôn ôn nhuận bình thản, không bắt được một tia vội vàng xao động, gò má tuấn tú như tranh vẽ, đặc biệt đẹp đẽ. Sở Thiên Thanh bất tri bất giác nhìn đến xuất thần, đến tận khi thân xe bỗng nhiên ngoáng lên, dần dần rời khỏi nhà ga mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, không khỏi cúi đầu, che đi khuôn mặt hơi ửng đỏ. Khi ngẩng đầu nhìn lại, thân ảnh Triển Chiêu phát tay dần dần mờ đi rồi biến mất.

Cảm giác này xa lạ như vậy, trong sự đau xót của nỗi lo sợ không yên lại xen lẫn niềm vui sướng như dòng suối mát nơi rừng thẳm, là một cảm giác Sở Thiên Thanh chưa từng thể nghiệm. Suốt cuộc lữ trình dài dòng tẻ nhạt, cô lại không có chút ý thức rơi vào trong dòng tưởng niệm kỳ diệu đó.

Sáng sớm ngày thứ năm, Sở Thiên Thanh về tới Lạc Thành, ăn bữa cơm đầu năm ở nhà Bạch gia, cũng là lần đầu tiên được gặp Bạch Ngọc Đường. Tuy rằng phản ứng của Bạch Ngọc Đường cứ nhàn nhạt, không nóng cũng không lạnh, có chút cảm giác kỳ lạ, nhưng Sở Thiên Thanh vẫn không nhận được mà len lén nói với Triển Chiêu: “Tiểu ca ca, tuy bình thường em không hay nhiều chuyện, có điều thành thật mà nói anh Ngọc Đường thực sự là đẹp trai đến mức khiến người chịu không nổi a, lại còn thông minh như vậy, ông trời thật quá không công bằng.” Triển Chiêu sau khi nghe cô nói, chẳng biết nhớ ra cái gì đó, bút máy lẩn vòng giữa các kẽ ngón tay, nhẹ nhàng cười rộ lên, nét mặt lại trầm tĩnh xa xôi, đẹp như tranh vẽ: “Anh còn sống chính là để minh chứng cho sự không công bằng của ông trời đấy.”

Tuy rằng ngày nghỉ rất ngắn, nhưng nói tóm lại, lễ mừng năm mới này vẫn như mọi năm rất vui vẻ, nhất là đối với Sở Thiên Thanh mà nói. Về phần cảm giác kỳ quái đã từng xuất hiện trong lòng, căn cứ vào nguyên tắc thích ứng trong mọi tình cảnh, Sở Thiên Thanh cuối cùng lựa chọn để ở trong lòng không muốn suy nghĩ quá nhiều. Khi thời điểm đến, tự nhiên sẽ hiểu ra, hẳn là như vậy đi.

6. Chương 6: Mạc Mạc Hạ Ấm Ý Bán Hàm

(Tâm nguyện dưới bóng cây mùa hạ tĩnh lặng chưa thấm ướt môi)

Đây là mẹ của cậu. Bà chưa bao giờ có nghĩa vụ phải nuôi nấng cậu, thế nhưng suốt hơn mười năm từng ngày một đều trông chừng cậu, yêu thương cậu. Sợ cậu thương tâm, sợ cậu ủy khuất, sợ cuộc sống của cậu không vui vẻ, sợ cậu không quên được nỗi đau lòng khắc sâu nhất trong cuộc đời cậu. Bà trao cho cậu tình yêu thậm chí còn lớn hơn cả con trai ruột của mình, ân đức và lương thiện dạt dào đến như vậy, cả cuộc đời này, cậu cũng không cách nào đền đáp nổi.

Mười bảy tuổi, áp lực thi vào trường đại học cùng lúc đổ ào tới. Tài liệu ôn tập dày đặc cùng cô cùng vô tận những cuộc thi thử hầu như chiếm cứ toàn bộ sinh hoạt của Triền Chiêu. Thời gian bỗng chốc thiếu thốn hẳn, những cuộc chơi đùa bạt mạng cùng gặp gỡ bạt mạng như đều đã dự cảm được cơ hội cuối cùng này. Tự hồ như tất cả mọi người cùng ôm một loại ý niệm như vậy trong đầu: Tiếp tục sống mơ mộng cũng tốt, treo xà nhà thắt cổ hoặc cắt cổ mà chết cũng được, đều không cần lo, sau một khắc mọi chuyện sẽ ra sao, cứ để nó như vậy đi.

Mọi người chỉ nguyện sống cho trọn vẹn hiện tại.

Mỗi ngày Triền Chiêu đều tất bật ôn luyện cho kỳ thi, chăm chú cho mục tiêu vào được Đề Hải, thỉnh thoảng mới có thời gian mà ngóc đầu lên. Đối mặt với tình trạng Triền Chiêu trước mắt không thể nào tiếp tục phụ đạo công khóa cho mình mà sinh ra áy náy, Sở Thiên Thanh rất hiểu chuyện mà nói với cậu rằng, cô có thể thỉnh giáo thầy cô. Cuối cùng còn nói với Triền Chiêu: “Tiểu ca ca, cố lên! Thanh Thanh tin tưởng anh nhất định sẽ thành công.” Triền Chiêu hơi mệt mỏi ôn hòa cười cười, lại đem mình nhốt vào phòng. Chẳng biết tại sao, nhìn thấy vẻ mệt mỏi nhàn nhạt không cách nào che giấu trên khuôn mặt Triền Chiêu, trong lòng Sở Thiên Thanh bỗng nhiên dâng lên một loại tâm tư chua xót đau thương có chút quen thuộc, cô cũng không biết mình phải làm sao mới là tốt nhất, cuối cùng thầm hạ một quyết tâm. Trước khi kỳ thi vào trường đại học kết thúc, cô sẽ không đến nhà họ Bạch tìm tiểu ca ca nữa. (Ồ cái con bé này, không biết ý tứ là gì à! Đáng lẽ đừng nên tới từ lâu chứ....)

Cố Hoài Y dứt khoát ngừng tất cả công tác, chuyên trách ở nhà chiếu cố chuẩn bị cho con trai. Mỗi lần nhìn thấy trên bụng mắt của Triền Chiêu bởi vì thiếu ngủ mà xuất hiện một quầng màu xanh nhạt, Cố Hoài Y luôn luôn đau lòng xoa tóc Triền Chiêu, khuyên nhủ: “Con trai à, tận lực là được rồi, đừng liều mạng như vậy, thân thể làm sao chịu được chứ con.” Triền Chiêu ôn tĩnh cười, trái lại thoải mái nói với bà: “Mẹ, không sao cả, con rất khỏe.” Cố Hoài Y bất đắc dĩ, chỉ có thể càng thêm dụng tâm chiếu cố bữa ăn và sinh hoạt hằng ngày của cậu.

Có điều cũng may là Triền Chiêu vô cùng nghe lời Bạch Ngọc Đường. Từ năm ấy sau khi trở về, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên như là thoáng cái chứng chặc lên rất nhiều, mỗi tuần đều định kỳ gọi điện thoại về cho nhà. Cố Hoài Y nghĩ, đại khái là chân chính trưởng thành rồi đi, dù sao cũng đã sắp lên năm 3 đại học rồi nha. Bạch Ngọc Đường mỗi lần gọi điện thoại đều nhằm vào buổi tối cuối tuần, vừa lúc Triền Chiêu không cần lên lớp tự học muộn. Thường thường nói chuyện với cha mẹ không được mấy phút, sau đó để Triền Chiêu nghe điện thoại, hai đứa bình thường trò chuyện một lần hết cả một tiếng, cái gì cũng nói được. Cố Hoài Y phát hiện mỗi lần như vậy, Triền Chiêu đều có vẻ đặc biệt vui vẻ và thoải mái, không khỏi cười cười, quả nhiên nhà này người cưng chiều Tiểu Chiêu nhất chính là Ngọc Đường.

Cứ như vậy, khoảng thời gian khẩn trương cuối cùng của cấp 3 này, Triền Chiêu hữu kinh vô hiểm mà vượt qua, thuận lợi bước vào cuộc thi vào trường đại học. Kỳ thi kéo dài 3 ngày, mặc dù Triền Chiêu nói mình có thể ứng phó được, nhưng Cố Hoài Y vẫn kiên trì đem theo nước và khăn mặt, mỗi ngày ở trước cửa địa điểm thi kiên nhẫn mà có phần lo lắng chờ đợi. Mỗi ngày ở nhà bà đều nấu sẵn canh đậu xanh, bỏ vào tủ lạnh ướp lạnh, chờ Triền Chiêu thi xong trở về nhà uống. Đến khi Triền Chiêu thi xong môn tiếng Anh cuối cùng, lúc ra khỏi phòng thi, đưa mắt một cái đã thấy ngay Cố Hoài Y đang cùng một phụ nữ trung niên nhỏ giọng nói chuyện với nhau, chắc cũng là một vị phụ huynh đi, hai người đều che dù đứng dưới trời nắng chói chang kiên nhẫn chờ, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau một đôi lời. Cố Hoài Y vẫn còn chưa phát hiện ra cậu, Triền Chiêu bỗng nhiên cảm thấy viên mắt cay xè, nhịn không được thoáng nghiêng đầu, dưới ánh nắng rực rỡ trời tháng bảy, lặng lẽ nén xuống hơi nước trong khóe mắt.

Đây là mẹ của cậu. Bà chưa bao giờ có nghĩa vụ phải nuôi nấng cậu, thế nhưng suốt hơn mười năm từng ngày một đều trông chừng cậu, yêu thương cậu. Sợ cậu thương tâm, sợ cậu ủy khuất, sợ cuộc sống của cậu không vui vẻ, sợ cậu không quên được nỗi đau lòng khắc sâu nhất trong cuộc đời cậu. Bà trao cho cậu tình yêu thậm chí còn lớn hơn cả con trai ruột của mình, ân đức và lương thiện dạt dào đến như vậy, cả cuộc đời này, cậu cũng không cách nào đền đáp nổi.

Đúng vậy, có một vài nỗi đau, cậu vô pháp quên đi, chỉ là bị chôn sâu trong trí nhớ. Nhưng mà trong những lúc không để ý nỗi đau khắc cốt ghi tâm lại nổi lên như lúc này đây, cậu lại trong sự quan ái của cha mẹ và anh trai mà học được cách không để tâm tới. Tuy nhiên, không để tâm cũng không phải là không tồn tại, Triền Chiêu nghĩ, trong một khắc Thanh Thanh xuất hiện trước mắt cậu ngày đó, tất cả tưởng niệm đều bị

đánh thức dậy, trần trụi trình diện trước mắt cậu. Cậu biết người nhà là vì tốt cho cậu, nhưng cậu không muốn quên những nỗi đau đó, cậu muốn phải nhớ thật kỹ.

Mẹ cậu, hẳn bà cũng biết nhỉ, bằng không bà cũng sẽ không để cho mình và Thanh Thanh được cận kề nhau như vậy, nhưng bà chưa bao giờ ép mình quên. Triển Chiêu hiểu rõ, ở trong lòng mẹ, mình chính là đứa con trai bà yêu thương nhất, còn có cha và các anh trai, họ cũng không cần mình hồi báo điều gì.

“Tiểu Chiêu.”

Thanh âm dịu dàng vui sướng của Cố Hoài Y đánh thức Triển Chiêu đang trong cơn trầm tư, cậu vội vàng bước nhanh tới trước, hơi oán trách nói: “Mẹ, không phải đã nói mẹ đừng tới rồi sao, trời nóng như vậy, thân thể mẹ không khỏe, vạn nhất bị cảm nắng thì sao bây giờ ạ.” Cố Hoài Y cười cười nói: “Mẹ nào có mỏng manh như vậy đâu. Đây không phải là dù gì thì ở nhà cũng không có việc gì sao, cứ ra đây đón con.” Cố Hoài Y nói xong, lấy ra khăn mặt sạch nhón chân lên lau mấy lớp mồ hôi lạnh trên trán con trai, nhin không được có chút cảm thán. Đứa nhỏ này mới chớp mắt một cái đã cao lớn như vậy nha, vẫn nhớ rõ hồi xưa đưa nó về nhà còn nhỏ xíu như vậy chứ, giống y như búp bê vải, yếu ớt, đôi mắt trong suốt vô tội, khả ái không tả hết được. Vậy mà chỉ mới chớp mắt, đã thành đứa bé lớn rồi.

“Mẹ, mẹ nghĩ gì vậy,” Triển Chiêu cười hỏi, “Mắt hờn như thế?” Cố Hoài Y lấy lại tinh thần, cũng cười ha hả nói: “Ày, mẹ là đang suy nghĩ, con mẹ đã cao lớn như vậy, so với mẹ còn cao hơn nữa đây. Sau này không ôm con được nữa, bây giờ chắc chỉ có các anh con mới bế nổi con thôi nha.” Triển Chiêu lộ ra một biểu tình nghịch ngợm hiểm thấy: “Đúng đó, nói không chừng mấy anh cũng không bế nổi con nữa nha.” Cậu thân thiết khoác lên cánh tay gầy guộc của Cố Hoài Y, cười cười nói: “Chờ sau này mẹ và cha già rồi, con và anh hai sẽ công cha mẹ trên lưng đi du ngoạn khắp nơi, xem ai chạy nhanh hơn.”

Cố Hoài Y bị con trai chọc đến cười rạn rở: “Con nha, còn học được thói khi dễ anh hai con. Cẩn thận nó về nhà lại tới tìm con tính sổ ha.” Triển Chiêu hơi nhướn mày lên: “Ảnh mới không dám đâu, con sẽ nhờ anh cả với cha thu thập ảnh.” “Ha hả...” Cố Hoài Y cười đến đặc biệt hài lòng, cũng không hỏi xem Triển Chiêu thì như thế nào, cười híp mắt nói: “Đừng nghĩ đến việc thu thập anh hai con nữa, đi, bởi mẹ đi mua thức ăn nào, ngày hôm nay mua sườn heo, mẹ muốn làm cho con món canh sườn heo hầm bí đao con thích ăn nhất.” Triển Chiêu nghe lời mẹ cười cười, gật đầu. Cố Hoài Y lại tính toán nói: “Năm nay, Thanh Thanh chưa hề tới nhà ăn, sau khi đã mua xong thức ăn rồi, con đi một chuyến quay trường bảo Thanh Thanh sau khi học về tới dùng cơm đi. Đã lâu không gặp con bé đó, thật sự rất nhớ nó.” Triển Chiêu cười nói: “Dạ.”

Sau khi kỳ thi vào trường đại học kết thúc, kỳ nghỉ dài đằng đặc bắt đầu, Triển Chiêu giống như những bạn học khác, tìm một công việc bán thời gian để làm thêm trong kỳ nghỉ hè. Vốn Cố Hoài Y không bỏ được, bất đắc dĩ nhìn về mặt chờ mong của Triển Chiêu, Bạch Thắng Văn còn ở một bên hát đệm nói: “Ý tưởng này của con cực kỳ tốt, dù sao đi nữa cũng không phiền phức gì mà, vừa lúc rèn đức kinh nghiệm năng lực thực tiễn, em cũng đừng cản con, Tiểu Chiêu vui là được không phải sao.” Triển Chiêu gật đầu nhanh nhẩu nói: “Đúng vậy ạ, con chính là phụ trách làm trà sữa trong một cửa hàng bán đồ uống lạnh ở bên cạnh trường học mà thôi, không một chút nào đâu ạ.” Hai cha con kể xướng người họa, Cố Hoài Y không thể làm gì khác hơn là có phần không cam nguyện mà gật đầu, dặn dò: “Mẹ nói trước luôn, nếu mệt thì không làm.” Ngày hôm sau, Triển Chiêu nét mặt đầy hưng phấn ra khỏi nhà. Bạch Thắng Văn ăn xong điểm tâm, đang chuẩn bị đi làm, thấy biểu tình lo lắng trên mặt Cố Hoài Y, lại nhin không được lắc đầu cười nói: “Anh cũng biết đây không hẳn là chuyện xấu, anh mặc dù rất yêu thương con trai anh, bình thường ở nhà anh cũng không nở lòng nào để thằng bé làm việc mà.” Bạch Thắng Văn bất đắc dĩ nhìn vợ, lần thứ hai xác định bà không giúp mình một tay, đành tự mình đi làm.

Triển Chiêu làm việc ở tiệm trà sữa rất ổn, cậu học những thứ đó rất nhanh, lại thêm bề ngoài tuấn tú, tính tình ôn hòa, trà sữa bán rất khá, sau thậm chí còn có mấy cô gái chuyên môn đến tiệm này mua trà sữa chỉ để thuận tiện được thấy dáng vẻ dễ nhìn đó. Quán trà sữa ngay bên cạnh trường học của Sở Thiên Thanh, cho nên mỗi lần tan việc, Triển Chiêu lại đem cho Sở Thiên Thanh một ly trà sữa đá vị vải mà cô thích nhất, đến trường học thăm cô. Thời gian dài, bạn học của Sở Thiên Thanh đều biết cô có một tiểu ca ca ôn nhu lại đẹp trai, đối với cô đặc biệt tốt. Đám bạn bè của cô luôn luôn nửa thật nửa đùa mà nói giỡn với cô rằng: “Thiên Thanh à, bạn trai cậu thật đúng là đẹp trai cực phẩm, quá may mắn rồi!” Sở Thiên Thanh ngoài miệng vẫn biện giải nói đó là tiểu ca ca của mình, nhưng lại không cách nào quên được tâm tình ngọt

ngào nho nhỏ sâu trong nội tâm, so với trà sữa trong veo còn khiến cô lưu luyến không thể quên hơn. Có thể lúc ban đầu, cậu thật chỉ là Tiểu ca ca của cô, đơn thuần tin cậy và không muốn rời xa, không thể thay thế. Như thời gian dần trôi qua nhào nặn những gì, không ai có thể nói trước được, tình cảm, cũng không phải là một mảnh bất biến đâu.

Sở Thiên Thanh nghĩ, cô quả thật đã thích Tiểu ca ca của cô rồi.

Mà Bạch Ngọc Đường ở đại học xa xôi kia, lúc này ánh mắt xa xăm thăm thẳm, rốt cuộc hẳn đã biết, nguyên nhân thực sự khiến hắn nhớ một người như vậy.

7. Chương 7: Vạn Chủng Phong Tình Dĩ Thù Thuyết

(Tình ý ngập lòng biết nói cùng ai)

Bạch Ngọc Đường còn nhớ rất rõ Bố Oa Oa có một đôi mắt rất đẹp, nhìn giống như bảo thạch, trong đôi mắt sáng ngời trong suốt đó ẩn chứa nét thiên chân vô tà, khiến hắn không nhìn được cứ nhìn lại nhìn. Cho nên Bạch Ngọc Đường mới gọi Triển Chiêu là “Mèo con” suốt từ bấy đến nay, mỗi lần Triển Chiêu đưa về mặt ủy khuất lên nhìn Bạch Ngọc Đường, mềm mại gọi một tiếng “anh hai”. Những lúc như thế, vô luận Triển Chiêu nói cái gì, muốn cái gì, Bạch Ngọc Đường đều không thể cự tuyệt.

Đại khái là do sự mới mẻ và tính hiếu kỳ, Bạch Ngọc Đường từ nhỏ đã rất cưng chiều Triển Chiêu. Không cần ba mẹ dạy bảo bất cứ gì, khi còn bé phàm là có món gì ăn ngon, thứ gì chơi vui, Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ nhường cho Triển Chiêu chọn trước. Đến tận bây giờ, Bạch Ngọc Đường cũng còn nhớ rõ dáng vẻ khi Triển Chiêu còn bé. Thời gian vừa chuyển về, cậu rất an tĩnh, không nói năng gì, có chút gầy teo, luôn luôn là một bộ dạng ngơ ngác. Cậu bình thường hay ôm con mèo nhỏ tên Bố Oa Oa kia, thì thầm với nó, Bố Oa Oa sẽ vươn đầu lưỡi màu hồng nhẹ nhàng liếm ngón tay của tiểu Triển Chiêu, như là một người bạn dịu dàng thoải mái bên cạnh cậu.

Bạch Ngọc Đường còn nhớ rất rõ Bố Oa Oa có một đôi mắt rất đẹp, nhìn giống như bảo thạch, trong đôi mắt sáng ngời trong suốt đó ẩn chứa nét thiên chân vô tà, khiến hắn không nhìn được cứ nhìn lại nhìn. Cho nên Bạch Ngọc Đường mới gọi Triển Chiêu là “Mèo con” suốt từ bấy đến nay, mỗi lần Triển Chiêu đưa về mặt ủy khuất lên nhìn Bạch Ngọc Đường, mềm mại gọi một tiếng “anh hai”. Những lúc như thế, vô luận Triển Chiêu nói cái gì, muốn cái gì, Bạch Ngọc Đường đều không thể cự tuyệt. Đương nhiên, theo tuổi lớn dần lên, Triển Chiêu hơi bốc đồng như vậy càng ngày càng ít thấy. Có thể là bởi vì khi còn bé cậu rất khả ái đi, cho nên người cưng chiều Triển Chiêu nhất vẫn luôn là Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng rất dính người anh trai này.

Sau khi lớn lên Bạch Ngọc Đường mới hiểu được, Triển Chiêu khi còn bé đáng yêu như vậy một mặt là bởi vì tính cách của cậu, về phương diện khác, là do cậu đã chịu kích thích rất lớn. Bởi vì cha mất sớm, lại không còn ai thân thích, mẹ ruột của Triển Chiêu là Tô Tĩnh vẫn một mình nuôi nấng cậu, mẹ con hai người sống nương tựa lẫn nhau. Sau lại Tô Tĩnh bất hạnh gặp tai nạn xe ngoài ý muốn mà qua đời, Triển Chiêu chợt lại mất đi mẹ ruột, năm đó tuổi vẫn còn nhỏ lắm, đương nhiên chịu đả kích lớn. Cũng đều bởi vì nguyên nhân này, mà Cố Hoài Y vốn dĩ là bạn tương giao tâm đầu ý hợp với Tô Tĩnh từ thời niên thiếu đã không chút do dự vì Tô Tĩnh lo liệu hậu sự, thu dưỡng Triển Chiêu, đồng thời vẫn luôn đối đãi với cậu như con bà đứt ruột đẻ ra, thương yêu gấp bội.

Nhưng rồi sự tình dần dần vượt ra khỏi tầm khống chế của Bạch Ngọc Đường. Không biết vì sao, hắn rất không thích Triển Chiêu đi với người khác, thậm chí sẽ rất tức giận, ngay cả anh cả và ba mẹ cũng không được. Bất quá Bạch Ngọc Đường luôn luôn là một tên không thích làm khó mình, đã không nghĩ ra thì khỏi nghĩ, tuy nhiên cưng chiều dành cho Triển Chiêu vẫn tiếp tục cưng chiều đến không có nguyên tắc như xưa.

Cứ hồ đồ như vậy, Bạch Ngọc Đường lên đại học, rời khỏi nhà. Dần dần, Bạch Ngọc Đường bắt đầu phát giác bản thân mình có cái gì đó không đúng. Lần đầu rời nhà, hắn sẽ nhớ nhà, nhớ ba mẹ, nhưng nổi nhớ

lớn nhất trong lòng hắn, người hắn nhớ nhung nhất, vẫn là Triễn Chiêu. Lúc mới bắt đầu vào năm nhất, mỗi ngày hoàn tất huấn luyện quân sự, nằm ở trên giường, mệt đến chết được, hắn lại chẳng hề buồn ngủ, quạt điện trên đầu quay vù vù rung động, tất cả ý nghĩ trong đầu hắn đều là Triễn Chiêu, mèo con của hắn, từng phút từng giây.

Hắn đang suy nghĩ, mình không ở bên cạnh em ấy, sáng sớm mỗi ngày ai sẽ đứng giờ gọi em thức dậy, cùng em đến trường? Ai sẽ giám sát em buổi trưa mỗi ngày phải đi nghỉ trưa, không được làm bài? Ai sẽ dạy em làm những bài toán số học phức tạp và những đề vật lý khó hiểu? Em ấy ghét nhất là phải làm bài tập vật lý, mỗi lần gặp phải đề bài khó không biết giải, sẽ hơi nhịu mày, tìm đến mình, có lúc còn có thể bày ra vẻ mặt ủy khuất và tính tình trẻ con mà bảo: “Ai lại ra đề như vậy a, thật biến thái!” Đương nhiên, đây bình thường phải gặp trúng nan đề thực sự rất biến thái mới nói ra lời như vậy, những lúc đó Bạch Ngọc Đường sẽ nói: “Mèo con, hài tử ngoan không được nói bậy a.” Sau đó liếc mắt nhìn đề mục, neho mắt cười: “Quả thực rất biến thái!”

Suy nghĩ một chút, Bạch Ngọc Đường dần dần xuất thần.

Đợi đến khi loại hoài niệm không rõ này nhẹ nhẹ từng sợi tràn lan ra, Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy có chút nôn nóng. Hắn nỗ lực đối kháng nó, đem loại nhớ nhung lên lỗi đến từng ngõ ngách này quy kết cho duyên cớ mình và mèo con chẳng bao giờ rời xa nhau, ép buộc bản thân không thêm nghĩ nữa, hắn thành công đăng ký vào rất nhiều câu lạc bộ trong trường, khiến mình lu bù lên vì công việc, cũng rất ít gọi điện thoại cho gia đình, một học kỳ cũng không về tới nhà. Từ từ, hoài niệm dần dần chìm xuống tận đáy lòng, không thể chạm tới.

Thẳng đến khi cú điện thoại đó xuất hiện. Thanh âm vui sướng của Triễn Chiêu thật xui xẻo đã theo sóng điện truyền đến tai Bạch Ngọc Đường chẳng chầy sớt lại một mẩu nào. Hắn biết mình hắn là nên thay Triễn Chiêu cảm thấy vui vẻ, nhưng hắn lại mất hứng, thậm chí mơ hồ có vẻ tức giận, vì vậy đã có phản ứng nhàn nhạt với Triễn Chiêu. Cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường không khỏi khẽ cười khổ, con mèo con nhỏ kia đại khái đang nghi ngờ tại sao mình đột nhiên lãnh đạm như vậy đi, đáng tiếc, ngay cả hắn cũng không hiểu.

Kỳ quốc khánh tới, Bạch Ngọc Đường cũng không về nhà mà lưu lại trường học, cùng với các sư huynh sư tỷ của hội học sinh và một ít cán sự viên năm nhất của hội học sinh hảo hảo đi dạo khắp thành phố này một lần. Suốt một năm này, Bạch Ngọc Đường và bạn học của hắn thời cấp 3 Tô Hồng cùng trở thành thành viên bộ ủy, quan hệ tốt. Tô Hồng cùng Bạch Ngọc Đường tuy rằng là bạn thời cấp 3 hết ba năm, bất quá tính tình hai người đều tương đối cao ngạo lãnh đạm, ít khi lui tới. Nhưng thật ra sau khi hai người cùng thi vào chung một trường đại học, tuy rằng không cùng khối, một học kiến trúc, một học báo chí, nhưng bởi vì đều vào hội học sinh này mà bắt đầu thân cận. Hai người này tài hoa tương đương, cũng đều là dung mạo xuất chúng, lại liên quan đến công tác của hội học sinh mà thường xuyên ở cùng một chỗ. Vì vậy bạn bè và đàn anh cùng hội thường đùa gọi bọn họ là “Kim đồng Ngọc nữ” của hội học sinh.

Đến kỳ nghỉ đông, Bạch Ngọc Đường mới trở về nhà, cái tình tự nôn nóng trong lòng hắn trong nháy mắt nhìn thấy Triễn Chiêu, đã lập tức biến mất. Hắn lại như ngày thường thuần thực đùa giỡn với Triễn Chiêu, thân mật với nhau như trước. Nhưng rồi loại trạng thái buông lỏng đó vào một ngày trong thời gian nghỉ đông của Triễn Chiêu đã bị đánh vỡ, Bạch Ngọc Đường nhìn bóng lưng vội vã chạy đi của Triễn Chiêu, cảm giác bất an phiền não quen thuộc đã dây dưa hắn suốt trong trường bỗng nhiên xông lên đầu hắn một lần nữa.

Đầu ngày thức năm đó, Sở Thiên Thanh trở lại Lạc Thành để đi học lại, đến nhà hắn ăn, Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên gặp được “Em gái hàng xóm” trong lời kể của Triễn Chiêu. Một cô bé rất khéo léo, thanh tú văn tĩnh, nhìn ra được cô rất không muốn xa rời Triễn Chiêu, một Triễn Chiêu từ trước đến nay vẫn nhất quán không cùng người ngoài quá mức thân mật cũng rất cứng chiều cô. Thấy bộ dạng của cô ở nhà hắn tuyệt không thể hiện chút gồ bó thiếu tự nhiên nào, Bạch Ngọc Đường có thể nghĩ ra nhất định là cô rất thường lui tới, hơn nữa ba mẹ và anh cả cũng rất thích cô. Thế như Bạch Ngọc Đường lại có phần bản năng chống đối cô, phản ứng rất lạnh nhạt. Người nhà biết hắn đối với người ngoài lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, cũng đều không lưu tâm, chỉ có Triễn Chiêu trong lòng có chút khó hiểu, nhưng cũng không nghĩ đến nhiều lắm.

Hết đợt nghỉ đông, Bạch Ngọc Đường quay về trường tiếp tục học. Thời gian hơn một năm cứ vô thanh vô tức như vậy mà nhanh chóng trôi qua hết, Triễn Chiêu cũng đã học đến năm 3. Ngay chính năm Triễn

Chiêu chuẩn bị thi vào trường đại học đó, có một việc đã giúp cho Bạch Ngọc Đường rốt cuộc mở rộng được gút mắc trong lòng.

Sắp trải qua hết hai năm đại học ở cạnh nhau, Tô Hồng và Bạch Ngọc Đường cũng đã trở nên rất quen thuộc. Mọi người tất thấy đều đương nhiên cho rằng, cuối cùng hai người nhất định sẽ tiến tới với nhau. Lão đại ký túc xá của Bạch Ngọc Đường là Lô Phương đã từng tò mò hỏi hần: “Anh nói lão ngũ a, cậu dự định lúc nào sẽ thổ lộ với Tô Hồng đây?” Trong ký túc xá tổng cộng 6 người, so sánh tuổi tác Bạch Ngọc Đường đứng hàng thứ năm, cho nên bạn bè cùng phòng cũng gọi hần là lão ngũ, ngược lại tên thật hầu như không buồn dùng tới. “Nói mò cái gì chứ? Thổ lộ cái gì a?” Bạch Ngọc Đường chỉ là cười cười, không trả lời chính diện. Lão tứ Tương Bình ngẩng đầu lên khỏi màn hình laptop, cười hề hề nói: “Chú cứ giả bộ đi, lão ngũ. Có phải sợ các anh đổ kị cú ôm mỹ nhân về không nha.” Bạch Ngọc Đường liền cầm một bao giấy ăn trên bàn ném qua, chính xác trúng ngay mục tiêu là cái đầu nhỏ của người nào đó, cười mắng: “Anh còn có thời gian ở đây cò kè lắm chuyện với em sao tứ ca, cảm thấy tám trăm thước của anh không thành vấn đề hả?” Tương Bình nghe vậy bật người nặn ra vẻ mặt khổ sở, ai oán nói: Không biết ai biến thái như vậy chứ, cần gì phải bắt người ta thi tới 800 mét, đây không phải là muốn mạng của anh sao?” Tương Bình đầu óc cực thông minh, thể nhưng thể dục lại cực kém, môn thể dục của học kỳ này phải thi chạy 800m, khiến ảnh buồn không chịu nổi. Mấy người cứ đông lập tây xả, ông nói gà bà nói vịt một hồi, cuối cùng lạc đề cả vạ dậm.

Bạch Ngọc Đường ngoài mặt tiểu ý sang sảng, trong lòng đã dần dần rơi vào trầm tư. Lại nói tiếp, hần và Tô Hồng cũng đã quen biết nhau nhiều năm, bình tĩnh mà xem xét, Tô Hồng quả thực là loại hình hần thường thức, hần cũng quả thực rất bội phục năng lực của Tô Hồng. Nói thích thì có thể, tuy nhiên, nếu nói là yêu, hần luôn cảm thấy thiếu đi một chút gì đó, cảm giác nhìn chung là, Tô Hồng vốn không phải là người mà hần mong muốn.

Vậy mà cũng không lâu lắm, Tô Hồng dĩ nhiên chủ động tỏ tình với Bạch Ngọc Đường. Ngày đó Tô Hồng và Bạch Ngọc Đường cùng nhau bước ra khỏi phòng làm việc của hội học sinh, Bạch Ngọc Đường đang vừa định nói gặp lại sau, Tô Hồng chợt mở miệng nói: “Bạch Ngọc Đường, chúng ta đi qua bên hồ Nhuận Khê một chút đi.” Bạch Ngọc Đường đã loáng thoáng đoán được chuyện cô muốn nói là chuyện gì, liền cảm thấy đơn giản ngày hôm nay nói rõ ràng hết đi, vì vậy đạm nhiên gật đầu: “Được, dù sao đi nữa bây giờ về cũng không có việc gì.” Hai người dọc theo còn đường nhỏ bên bờ đá phiến của hồ Nhuận Khê, chậm chậm đi dạo, ven hồ trồng đầy liễu rũ kín một vòng, tầng tầng cành lá xanh biếc dẻo dai rủ xuống, cảnh trí thanh u. Bạch Ngọc Đường bản thân đang âm thầm suy nghĩ xem phải nói như thế nào cho rõ ràng ý tứ của mình, Tô Hồng đã mở miệng trước: “Bạch Ngọc Đường,” giọng nói của cô mát lạnh êm tai mà còn toát ra chút cảm giác thông thả hiem thấy, như thể đang dẫn đo tìm cách biểu đạt, “Mình nghĩ cậu nên biết, mình rất thường thức cậu, bất kể là năng lực làm việc, hay là tính tình phong cách của cậu.”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt một tiếng nói: “Rất vinh hạnh, cảm ơn sự tán thưởng của cậu.” Tô Hồng quay đầu nhìn về phía hần, thần tình thông dong bình tĩnh: “Cậu minh bạch ý của mình, đúng không?” Ngữ điệu cô dùng là trần thuật, không phải một câu hỏi. Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đúng vậy, mình hiểu rõ.” “Nếu vậy cậu thấy sao?” Tình tự trong mắt Tô Hồng đột nhiên hiện lên một tia ba động. Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên dừng lại, mắt hần nhìn Tô Hồng, đôi mắt phượng xinh đẹp mà hơi tà mị lúc này không hề có cảm giác đùa cợt và trêu tức nhàn nhạt mà nó thường bắn về phía ngoại nhân, ánh mắt là một mảnh bình thần trong sáng: “Tô Hồng, thành thật mà nói, mình rất yêu thích cậu. Nhưng mình có niềm kiêu hãnh của mình, cho nên mình không muốn lừa dối cậu.” Hần nói rành mạch từng chữ, thanh âm lạnh thấu xương mà lại vô cùng thành khẩn, “Mình thích cậu, nhưng chỉ dừng lại ở thích, nếu nói đến tự yêu, mình nghĩ, chữ này cũng không thích hợp với chúng ta, nó quá nặng rồi.”

Đáy mắt Tô Hồng nổi lên vài gợn sóng, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. Bạch Ngọc Đường không khỏi có chút bội phục tự chủ của cô, Tô Hồng tương lai tất có một phen thành tựu. “Bạch Ngọc Đường, cảm ơn cậu.” Tô Hồng thoải mái cười cười, “Cảm ơn cậu đã không gạt mình. Mặc dù có hơi tiếc nuối và đau lòng, nhưng mình vẫn muốn nói, chúng ta sẽ là bạn rất thân đi.” Bạch Ngọc Đường cũng cười cười: “Đương nhiên.” Hai người nhìn nhau cười, đoạn khúc mắc này rốt cuộc được giải quyết, trong lòng nhất thời đều có phần kiên định nhẹ nhõm hơn. Không có tâm sự, cũng chậm rãi tản bộ trở về, Tô Hồng bỗng nhiên hỏi một câu: “Bạch Ngọc Đường, trong lòng cậu có người rồi ha.” Giọng điệu có chút chắc chắn khiến Bạch Ngọc Đường cảm thấy vô cùng kinh ngạc: “Vì sao lại nói vậy?” Hỏi xong chính hần cũng cúi đầu, như có điều

suy nghĩ.

“Thời gian quen biết của chúng ta cũng không ngắn, mình hẳn là có chút hiểu biết về cậu rồi.” Tô Hồng nhẹ nhàng cười một cái, “Kỳ thực kết quả này hôm nay mình đã có dự liệu trước. Bởi vì những lúc cậu nhìn mình, à không đúng, phải nói là những lúc cậu nhìn bất cứ ai, trong mắt đều có một loại nhớ nhung rất xa xôi. Tuy rằng mình không biết cậu ở đây là đang nhớ ai.” “Thật vậy sao?” Bạch Ngọc Đường từ chối cho ý kiến, chỉ là cười cười nói, “Quả nhiên xuất thân từ ngành báo chí, lời nói thật sắc bén thâm ảo nha.” Tô Hồng hơi nhướn mày lên, cũng không nói gì nữa. Nhạy cảm không thể thiếu của một ký giả ưu tú cùng với trực giác của một thiếu nữ mạch bảo cho cô biết: Cô đã nói trúng tim đen của Bạch Ngọc Đường.

Không sai, chính là tim đen của Bạch Ngọc Đường. Nhớ nhung này, lo lắng này, phiền não này, bất an này, thì ra dĩ nhiên là như vậy. Hắn ngẫm thử dài trong lòng, lẳng lặng nghĩ: “Thì ra, anh thật không muốn làm anh trai của em, mèo con.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm xa xôi, hắn nhớ tại thật lâu về trước có lần đã đọc được một câu: Bình sinh bất hội tương tư, tài thức tương tư, tiện hại tương tư (Bình sinh sẽ không tương tư, mới có thể tương tư, lại sợ tương tư). Lại có người nói: Thử khứ kinh niên, ứng thị lương thần hảo cảnh, vạn chủng phong tình, chích dữ nhĩ thuyết (Năm dài đằng đẳng, cảnh đẹp ngày vui chẳng màng, phong tình vạn chủng, lại biết nói cùng ai).

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cúi đầu nhẹ nhàng cười, vẻ mặt phong lưu vô hạn.

Chú giải: Song Điều Thiêm cung khúc – Xuân tìnhPhiên âm:

Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư.

Thân tự phù vân, tâm như phi nhứ, khí nhược du ti.

Không nhất lữ dư hương tại thử, phán thiên kim du tử hà chi.

Chứng hậu lai thì, chính thị hà thì? Đăng bán hôn thì, nguyệt bán minh thì.

Bình sinh vốn không tương tư, mới có thể tương tư, liền sợ tương tư

Thân tựa mây bay, tâm như tơ chảy, hơi thở mỏng manh.

Trong không trung một làn dư hương,

Thiên kim chờ đợi lữ khách phương nào.

Tương tư ulla đến, có biết giờ chẳng?

Khi đèn nửa tắt, khi trăng nửa tàn.

Tống Liễu Vinh Vũ lâm linh (Trích đoạn)Phiên âm: Đa tình tự cổ thương ly biệt, canh na kham, lãnh lạc thanh thu tiết! Kim tiêu tửu tỉnh hà xử? Dương liễu ngạn, liễu phong tàn nguyệt. Thử khứ kinh niên, ứng thị lương thần hảo cảnh hư thiết. Tiện túng hữu thiên chủng phong tình, canh dữ hà nhân thuyết!

Đa tình từ xưa đều luôn cản trở cảnh ly biệt, càng không thể chịu được, tiết thu lãnh lạc cô liêu! Đêm nay tỉnh rượu ở nơi nào? Bờ dương liễu, gió sớm trăng tàn. Năm tháng dài đằng đẳng, cảnh đẹp ngày vui cũng chẳng màng. Dẫu rằng tâm tình nghìn mối, lại chẳng biết bày tỏ cùng ai!

8. Chương 8: Thù Tiên Giác

(Cuộc đời phù du như một giấc mơ ai sớm nhận ra)

“Cậu đẹp trai, phiền em cho anh một ly hồng trà ướp lạnh đi.”

“Anh đẹp trai, hồng trà của anh.”

À quên, mị muốn quảng cáo một chút, wordpress của bạn Trường Lạc Thiên hiện đang làm chính văn của Tuần phục du hí đến chương 6 rồi, ủng hộ bản nha: 3

Nghỉ hè năm đó, Bạch Ngọc Đường cũng không cùng đám hảo huynh đệ xuất môn du ngoạn như năm vừa rồi, mà trực tiếp trở về nhà. Khi đã hiểu rõ được điểm khúc mắc, hắn cũng chỉ muốn thân cận với con mèo con nhỏ nhà mình hơn một ít. Không muốn tách rời, muốn đem em khóa vào trong tầm mắt của mình chứ không phải chỉ có thể trong tim âm thầm nhớ tới nụ cười của em. Bạch Ngọc Đường cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra tơ tình tựa xiềng xích.

Sẽ kiềm tỏa người khác, cũng sẽ khóa chặt chính mình. Có lẽ, cả hai người đều không thể tránh né được.

Đáng tiếc cho tâm tư khúc chiết như vậy của Bạch Ngọc Đường, hắn tâm tâm niệm niệm người kia, mà không thể nào hay biết được, Triển Chiêu vẫn như trước đây mỗi ngày với dáng vẻ tươi cười ôn hòa, yên bình đứng trong cửa hàng nước giải khát, thành thạo pha trà sữa, lễ phép mỉm cười, hướng về các cô bé đang cúi đầu đỏ mặt nói một câu “Hoan nghênh lần sau ghé thăm”, chất giọng thanh nhuận trong trẻo, phảng phất như con suối nhỏ chảy ra từ trong rừng thẳm, êm tai không thể tả hết bằng lời.

“Cậu đẹp trai, phiền em cho anh một ly hồng trà ướp lạnh đi.” Bạch Ngọc Đường đưa tay phải ra, dùng ngón trỏ thon dài trắng sạch gõ nhẹ nhẹ mấy cái trên quầy thủy tinh thật dày, trong mắt phượng lóe lên mấy tia tiểu ý, sáng ngời như sao mà lại chất chứa một chút ý vị ôn nhu cương chiêu, đùa bỡn nói với Triển Chiêu.

“Anh hai, sao anh lại tới đây?” Triển Chiêu ngạc nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường trước mặt mình, không che giấu được niềm vui. Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng câu khéo môi, lộ ra một dáng vẻ tươi cười đẹp mắt đến không có thiên lý: “Tôi xem một chút con mèo con nhỏ nhà anh có phải đang làm việc chăm chỉ hay không a.” Triển Chiêu hơi nhướng mày lên, ánh mắt rơi xuống trên laptop của Bạch Ngọc Đường, trong lòng hiểu rõ. Mùa hè này, Bạch Ngọc Đường phải viết một luận văn rất quan trọng, cậu đã nghe Bạch Ngọc Đường nói qua, là về kiến trúc cổ đại của đất nước Trung Hoa, vì thế trước nay Bạch Ngọc Đường đã đi qua không ít địa phương, quan sát thực địa. Nhìn bộ dáng như này, chắc là nghỉ ở nhà viết mãi cũng buồn bực đi, vừa hay hôm nọ cậu cũng đã nói với anh hai quán nước này cảnh trí đẹp, thức ăn thức uống cũng rất ngon, cho nên cứ đến đi.

“Bớt đi, có phải muốn viết luận văn hay không?” Triển Chiêu rất không đáng yêu không khách sáo vỗ anh hai nhà mình một cái, Bạch Ngọc Đường gãi gãi mũi, cười nói: “Mèo con, thương lượng một chút nào, em có thể đừng thông minh như vậy được không a?” Triển Chiêu bị hắn chọc cho bật cười: “Được rồi, được rồi, tìm chỗ ngồi xuống đi, em làm cho anh.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cười, xoay người đi tới một bàn kê bên cửa sổ, ngồi xuống, đặt laptop lên bàn mở ra, rồi lại chống cằm chăm chú nhìn Triển Chiêu phía bên kia, không nói lời nào, khéo miệng mang theo một nụ cười ôn nhu nhàn nhạt.

Triển Chiêu đứng trong quầy nhuần nhuyễn chuẩn bị, không biết là do tạm thời trong quán không có một vị khách nào, hay là bởi vì Bạch Ngọc Đường đột xuất ghé thăm, trên mặt của cậu từ đầu đến cuối đều hiện lên một dáng vẻ tươi cười ôn hòa nhẹ nhàng. Đôi môi thiếu niên mím lại một đường, dáng vẻ nghiêm túc rất dễ nhìn, chỉ đứng ở nơi đó, bản thân em đã là một phong cảnh mát mẻ trong lành giữa ngày mùa hè, cảnh đẹp ý vui. Bạch Ngọc Đường nhìn không được cúi đầu thờ dài một cái: Vì sao nhìn tới nhìn lui, Mèo con của hắn vẫn là tốt nhất a, mình là ma chướng hay sao chứ? Chỉ là, hắn thật sự rất vui.

Tuy rằng đã suy nghĩ rõ ràng tâm sự của mình, Bạch Ngọc Đường lại cũng không tính sẽ nói rõ ràng với Triển Chiêu ngay tại thời điểm này. Cái tên này bình thường thoát nhìn lãnh lãnh đạm đạm, chuẩn một bộ việc gì cũng không để trong lòng, nhưng đối với những thứ mà hắn trân trọng, kỳ thực lại rất dè dặt cẩn thận tỉ mỉ. Bạch Ngọc Đường nghĩ Triển Chiêu tuổi còn nhỏ, bây giờ nói với em ấy việc này không thích hợp lắm. Huống hồ, hắn cũng chưa xác định được, Triển Chiêu đối với hắn có phải chỉ thuần túy là đối với anh trai thân thiết không muốn xa rời hay gì khác. Mặc kệ thế nào, hắn sẽ luôn dành thời gian cho Triển Chiêu từ tốn làm quen với việc thích hắn, Bạch Ngọc Đường tin tưởng vào sự kiên nhẫn và nghị lực của mình. (Cháu có chút vô ngữ với tư tưởng của ông....)

“Anh đẹp trai, hồng trà của anh.” Triển Chiêu cười cười, cầm hồng trà của Bạch Ngọc Đường đặt xuống trước mặt hắn, thuận tiện cầm ống hút vào sẵn cho hắn, sau đó ngồi xuống ghế đối diện của hắn, trong nụ cười có một chút chờ mong, “Nếm thử xem uống có ngon hay không?”

Bạch Ngọc Đường tỉnh hồn lại cười cười, bưng ly lên uống một ngụm, hơi hơi nhúu mày một chút, bình luận: “Không tệ, mùi vị tạm được.” Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, cười nói: “Anh hai, đánh giá của anh thật đã kích người ta.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, không khỏi bật cười, con mèo nhỏ này, càng càng càng không nhẽo. Bất quá như đã nói qua, em ấy hình như chỉ biết lộ ra loại biểu tình hơi bốc đồng này trước mặt một mình mình thôi, ở trước mặt người khác luôn là một dáng vẻ ôn hòa ổng trọng, một kiểu cách khiến mọi người đặc biệt yên tâm an lòng. Ý niệm này vừa xuất hiện, Bạch Ngọc Đường chợt cảm thấy hồng trà ướp lạnh uống vào miệng thật sự khiến người ta thần thanh khí sảng a, đánh giá thấp rồi.

Hai người ngồi ở đó hàn huyên một hồi, không bao lâu sau đã có khách tới, Triển Chiêu liền vội vàng trở lại quầy hàng. Mùa hè cửa hàng đồ uống giải khát buôn bán tốt, có điều lúc này đã hơn hai giờ chiều, khách khứa đến gián đoạn. Triển Chiêu đơn giản sẽ không đến chỗ Bạch Ngọc Đường đang ngồi, lúc rảnh rỗi chỉ đứng tựa vào quầy chống cằm lên mặt tủ, quang minh chính đại thưởng thức mỹ sắc của anh hai nhà mình, thực sự là có chút đẹp mắt a. Bạch Ngọc Đường thường thường ngẩng đầu, vừa nhìn lên là có thể thấy Triển Chiêu hoặc bận bịu hoặc rỗi rảnh, thỉnh thoảng lại có một lần, hai người bốn mắt chạm nhau, nhìn nhau rồi cười, ngay sau đó cả hai lại tiếp tục bận rộn. Thẳng đến khi Triển Chiêu tan tầm, hai người cùng nhau sóng vai về nhà.

Xuyên suốt đợt nghỉ hè này, hầu như ngày nào Bạch Ngọc Đường cũng đến tiệm nước kia báo danh, một bên tra tư liệu viết luận văn, một bên bồi Triển Chiêu đi làm. Trong cửa hàng có một cô gái tên gọi Đinh Nguyệt Hoa, cũng là nhân viên làm thêm trong kỳ nghỉ hè của quán, là bạn học cùng lớp của Triển Chiêu. Hai người một là ủy viên học tập, một là đại biểu lớp Anh ngữ, quan hệ hoàn hảo. Vào hôm Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên đến quán, vừa lúc Đinh Nguyệt Hoa xin nghỉ. Sau lại phát hiện hầu như mỗi ngày hắn đều tới, hơn nữa tựa hồ cùng Triển Chiêu rất thân mật, nhin không được lặng lẽ hỏi: “Triển Chiêu, cậu với người kia rất thân nhau à?” Triển Chiêu cười cười, trả lời cô: “Đó là anh hai mình a, cậu nói xem có thân hay không?” Đinh Nguyệt Hoa thoáng kinh ngạc một chút, len lén thè lưỡi, dí dỏm cười: “Anh hai cậu so với anh hai mình còn đẹp trai hơn nhiều đó, gen nhà các cậu thật tốt. Anh trai lại tốt như vậy, cậu thật hạnh phúc a.” Triển Chiêu ôn hòa cười cười, trong lòng giật nảy: Có anh trai được như Bạch Ngọc Đường đúng là một chuyện rất hạnh phúc. Chỉ là, cảm giác mất mát và chống cự nhen nhóm sâu trong nội tâm cậu lúc này là tại sao chứ? Không hiểu được.

Mùa hè này, Sở Thiên Thanh bởi vì gần sắp lên cấp ba, cho nên sớm trở về trường học học thêm. Có một lần xin nghỉ ra ngoài mua tài liệu tham khảo, Sở Thiên Thanh cố ý đến quán nước tìm Triển Chiêu, Triển Chiêu sau khi giới thiệu hai bên xong, Đinh Nguyệt Hoa mới đứng ở bên cạnh Triển Chiêu, quay qua thần nhiên cười nói: “Triển Chiêu, em gái cậu xinh đẹp quá nha.” Trong lòng Sở Thiên Thanh đột nhiên không vừa ý, không nói gì, chỉ là trầm mặc nhận lấy ly trà sữa vải Triển Chiêu đưa cho mình, hướng Bạch Ngọc Đường nói “hẹn gặp lại”, rồi không nói một lời quay về trường học. Triển Chiêu chỉ nghĩ rằng cô học tập quá mệt mỏi, cũng không nghĩ gì nhiều, lại căn dặn cô phải chú ý nghỉ ngơi. Nhưng thật ra nét mặt của Đinh Nguyệt Hoa đứng bên cạnh nhìn cô bé lại hiện ra thần tình như có điều suy tính.

Lúc này tại chỗ ngồi bên cửa sổ, Bạch Ngọc Đường đặt ngón tay lên mặt bàn gỗ gỗ, nhưng không di chuyển mà chỉ hơi nhướng mày. Hắn không nhận sai bất cứ biểu tình nào của Sở Thiên Thanh. Kiếp phù du như một giấc mơ, đẩy ra màn sương mù tối nghĩa mông lung lơ lửng trước mắt, hắn biết cái gì mới là sự tồn tại chân thật nhất, trân quý nhất trong cõi hư vô này. Người kia thì sao?

9. Chương 9: Phong Động Hoa Diêu Tình Tự Hương

(Gió thoảng hoa lay tình tự hương)

Bạch Cẩm Đường vốn phải đi làm, nhưng sau khi nhận được điện thoại từ nhà, không nói hai lời đi thẳng

tới phòng làm việc của quản lý xin nghỉ. Đối phương tính tình tốt hỏi thăm ảnh: “Tại sao vậy?” Bạch Cẩm Đường nhượng mày một cái, lý lẽ hùng hồn nói: “Em trai tôi thi lên đại học, tôi về nhà chúc mừng.”

Hoa tử đình hương nở rồi lại tàn, kỳ nghỉ hè dài đằng dặc cũng tới lúc kết thúc, bắt quá mùa hè này đúng là mùa thu hoạch. Triển Chiêu và các bạn học của cậu lục tục nhận được thư thông báo trúng tuyển, mặc dù lúc nào cũng có một chút không được hoàn toàn như ý nguyện, nhưng có kết quả rồi cũng không khiến người ta thất vọng nhiều hơn, ngược lại là cảm giác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Trùng hợp nhất là, Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa cùng đậu vào một trường đại học, hơn nữa vừa khéo ngay khu vực phụ cận trường của Bạch Ngọc Đường, chỉ các mấy trạm xe, là một trường học chính quy có cơ sở rất tốt, lịch sử lâu đời. Cổ Hoài Y và Bạch Thắng Văn đều rất vui vẻ, hai vợ chồng vừa thương lượng, tìm một quán ăn gia đình tốt làm một buổi tiệc rượu chúc mừng con trai.

Bạch Cẩm Đường vốn phải đi làm, nhưng sau khi nhận được điện thoại từ nhà, không nói hai lời đi thẳng tới phòng làm việc của quản lý xin nghỉ. Đối phương tính tình tốt hỏi thăm ảnh: “Tại sao vậy?” Bạch Cẩm Đường nhượng mày một cái, lý lẽ hùng hồn nói: “Em trai tôi thi lên đại học, tôi về nhà chúc mừng.” Đây là một công ty gia đình không tính là lớn, nhưng thật ra là do Bạch Cẩm Đường sau khi tốt nghiệp đại học về cộng tác với bạn thân, quản lý kia chính là huynh đệ thời đại học của anh, lại nói tiếp anh cũng là cổ đông công ty. Giao tình nhiều năm, bạn học cũ tất nhiên là biết anh có hai cậu em trai vô cùng yêu quý, vì vậy thần nhiên cười: “Hoàn toàn không thành vấn đề, bắt quá là,” Tinh anh chón thương trường tây trang giày da vũ trang khắp người rất vô lại mà xảo quyết nói rằng: “Tôi cũng muốn đi.” Bạch Cẩm Đường hơi nheo mắt lại, mạn bất kinh tâm cười cười nói: “Cái thân ông khỏi đi cũng được, bắt quá phong bì thì nhất định phải đến.” Bạn học cũ giật mình thiếu chút nữa rớt luôn kính mắt, cuối cùng im lặng bặt ngôn cái, về mặt bội phục trăm phần trăm.

Thời điểm Bạch Ngọc Đường khai giảng tương đối sớm, cho nên kết thúc tiệc mừng liền quay về trường học. Trước khi đi còn cố ý căn dặn Triển Chiêu, chừng nào đến trường học rồi, có rảnh rồi nhớ đi qua tìm hắn. Triển Chiêu tiễn hắn đến tận cửa trạm xe, cười cười vẫy tay hẹn gặp lại, Bạch Ngọc Đường đi hai bước, nhin không được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triển Chiêu vẫn còn đứng ở đằng kia cười không nói lời nào. Bạch Ngọc Đường cũng nhàn nhạt nở nụ cười, mình từ khi nào lại trở nên câu chấp như thế, nghĩ như vậy, hắn hướng Triển Chiêu cười thật tươi, cao giọng nói: “Trở về đi.” Sau đó xoay người, chỉ lưu lại một bóng lưng anh tuần tiêu sái, dần dần biến mất giữa dòng người.

Triển Chiêu trình diện nhập học vô cùng dễ dàng, bởi vì ba mẹ đều đi cùng cậu. Vừa đến nhà ga thì có đội tiếp đón tân sinh viên học xa nhà của trường cử đến, sau khi đến trường, Bạch Thắng Văn dứt khoát làm xong thủ tục nhập học, một nhà ba người trực tiếp đi tới ký túc xá của Triển Chiêu. Triển Chiêu là người thứ hai đến ký túc xá, bạn học đầu tiên đến tên Vương Triều Dương. Nam sinh này nhìn thoáng qua có vẻ ổn trọng trưởng thành, có hơi ít nói, có điều vẫn nhận ra được nhân cách rất tốt. Chào hỏi một lúc, Triển Chiêu lại vén tay áo lên cùng mẹ bắt đầu dẹp dẹp bàn ghế giường chiếu của mình, sau khi chuẩn bị xong lại cùng Cương Triều Dương kéo nhau đi quét tước sạch sẽ nhà vệ sinh của phòng ký túc xá. Sắp tới hai giờ, một nhà mấy người mới có thể đến căn tin dùng bữa trưa muộn. Buổi chiều vợ chồng họ Bạch lại về nhà, Cổ Hoài Y nhiều lần căn dặn Triển Chiêu dù có việc hay không cũng phải đi tìm anh hai, ở trường học phải chăm sóc bản thân kỹ lưỡng, thường xuyên gọi điện thoại cho nhà và vân vân. Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ cười cười nói: “Mẹ, con cũng không phải trẻ con nữa, sẽ biết chăm sóc bản thân, mẹ đừng lo lắng.” Bạch Thắng Văn cũng rất đại khí khuyên nhủ vợ: “Đúng rồi, con trai không phải đã trưởng thành rồi sao, chắc chắn có thể bay một mình mà. Huống hồ còn có Ngọc Đường ở đây nữa. Có phải em mệt đến hoảng rồi hay không nha.” Cổ Hoài Y hiếm lắm mới thấy một lần tức giận đưa mắt nhìn chồng trừng một cái: “Lão quê mùa nhà anh biết cái gì nha. Con trai có lớn hơn nữa thì vẫn là con em, em cam tâm tình nguyện quan tâm thì thế nào? Chính anh không quan tâm con, còn không cho em lo cho nó sao?” Bạch Thắng Văn lắc đầu thở dài, rốt cuộc vẫn bị vợ mình đánh bại.

Cuộc sống đại học mới mẻ mà thanh nhàn, Triển Chiêu ngay từ đầu có chút không thích ứng, từ từ rồi cũng ổn. Trong trường các đội hội nhóm chiêu mộ thành viên mới khí thế ngút trời, bạn học cùng lớp mỗi ngày bốn ba đến tham quan các nhóm khác nhau, tham gia các loại cả thi viết lẫn vấn đáp. Ba vị huynh đệ cùng ký túc xá cũng tựa như muốn xuất chinh tham gia một câu lạc bộ, ngay cả Đinh Nguyệt Hoa đối với những việc này cũng nhiệt tình tăng cao, chỉ có Triển Chiêu một mình nhàn nhã, đáng vẻ bất động như núi. Bạn

cùng phòng Trương Tiểu Long cũng thật tò mò hỏi cậu: “Ôi trời, mình nói này Triển Chiêu, tại sao cậu không chịu tham gia hội nhóm nào hết vậy?”

Triển Chiêu ôn hòa cười, trả lời cậu ta: “Mình không quá thích mấy thứ này, rảnh rồi một chút cũng rất tốt a.” “Ừ thì vậy cũng được.” Trương Tiểu Long nhớ tới những buổi hội nghị buồn chán không dứt trong câu lạc bộ cậu ta đã tham gia, không khỏi gật đầu đồng ý với quan điểm của cậu. Bạn chung lớp Triệu An Hổ cười lớn nói: “Triển Chiêu của chúng ta là một người thông minh a, vậy mới không nước chảy bèo trôi chứ, đúng không?” Triển Chiêu nhin không được cười một chút: “Hổ tử, cảm tạ lời khích lệ của ngài nha.” “Khách khí khách khí.” Triệu An Hổ hào hùng vung tay lên, làm bộ nói, nhất thời mọi người trong phòng cười lớn một trận. Vương Triều Dương lắc đầu mỉm cười: “Hổ tử, cậu thật lắm mồm!”

Học kỳ đầu tiên rất nhàn hạ, môn học không nhiều lắm, Triển Chiêu vừa hay không có công việc của câu lạc bộ, vì vậy mỗi cuối tuần đều sang trường của Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường từng hỏi Triển Chiêu vì sao không tham gia hoạt động hội nhóm, Triển Chiêu vẫn trả lời giống như vậy. Bạch Ngọc Đường nhưng thật ra cũng không nghĩ có điểm nào không tốt, huống hồ như vậy thời gian bọn họ ở chung với nhau cũng rất dồi dào. Đi nhiều lần, mấy người huynh đệ kia của Bạch Ngọc Đường đều biết hẳn có một cậu em trai cứng chiều đến vô pháp vô thiên, tính tình của Triển Chiêu lại rất thảo nhân, rất nhanh cũng đã nghiêm túc trở thành một tiểu đệ của cả ký túc xá bọn họ. Chuyên ngành của Triển Chiêu là thiết kế, cùng với ngành kiến trúc chuyên nghiệp của Bạch Ngọc Đường ngược lại cũng có quan hệ, có đôi khi Bạch Ngọc Đường bận rộn, không có thời gian đến chăm mèo con nhà mình, đơn giản liền đưa Triển Chiêu theo đến thư viện, bồi hẩn học tập. Trong thư viện lịch sử lâu đời đó, Bạch Ngọc Đường thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu bên cạnh mình, ánh sáng sau trưa của mùa thu lọc qua kính thủy tinh trở nên sáng sủa ôn hòa, có loại vị đạo bình yên khó lòng diễn tả. Cuộc sống như vậy, trong thoáng chốc khiến Bạch Ngọc Đường cho rằng mình đã tìm thấy thiên trường địa cửu.

Đảo mất một cái, cuối năm đã tới trước nhà, rốt cuộc Triển Chiêu đã sâu sắc hiểu được ý tứ của câu nhất phiêu khó cầu. Mỗi ngày đi học cậu đều phải đi ngang qua điểm hỗ trợ bán vé xe của trường, bất kể đến lúc nào, đội ngũ dài dằng dặc kia hình như cũng không có chút thay đổi, xếp hàng thẳng đến hai con đường. Mỗi lần nhìn thấy kỳ cảnh này, Triển Chiêu cũng không nhịn được phải thở dài, Triệu An Hổ méo miệng, vốn thuộc trường phái yên vui cũng không nhịn được phải đưa ra khuôn mặt khổ sở: “Ai da, cái hàng gì thế này a! Người Trung Quốc cũng quá nhiều đi.” Trương Tiểu Long tấm tắc không ngớt: “Nghe nói mới 3 giờ sáng đã có người xếp hàng rồi, trời lạnh như thế này mà!” Triển Chiêu có chút kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: “Này không phải 8 giờ mới bắt đầu bán vé sao?” “Theo vị trí mà mua, xếp hàng muộn cũng không có vé a!” Trương Tiểu Long cảm khái nói. Mấy ngày trước còn có người share nhau một tấm hình trên mạng, là các hàng người dài xếp thành hình trái tim. Mọi người lúc mới nhìn thấy đều vui vẻ không thôi, nhưng sau khi xem xong đều buồn đến không chịu được.

Triển Chiêu vốn cũng có dự định xếp hàng mua vé như Vương Triều Dương, vừa hay Đinh Nguyệt Hoa gọi điện thoại cho cậu, nói muốn mọi người cùng về nhà. Triển Chiêu suy tính một hồi, lại gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Đường, hỏi ngày về nhà cụ thể. Bạch Ngọc Đường làm sao để cho mèo con nhà mình chịu phần khổ này, sau khi hỏi rõ thời gian nghỉ lễ của bọn họ, đã nói hai đứa cứ chờ, chuyện vé xe hẳn sẽ giải quyết, may là nhà cũng không phải rất xa, vé muốn mua cũng không phải khó khăn như vậy. Bạn cùng ký túc xá sau khi biết chuyện, về mặt gào thét đầy ước ao ghen tị cùng oán thán, bởi vì bọn họ đều là ngoại tỉnh. Cuối cùng cùng nhau cảm khái một câu: “Có anh trai bảo bọc thật tốt.” Triển Chiêu chỉ là cười cười, không nói gì cả, nghĩ nói như vậy cũng phải, từ nhỏ đến lớn, chuyện gì cũng đều là anh hai nuông chiều cậu, tùy ý cậu. Nhưng trong lòng cậu đối với lời nói của các bạn cùng phòng lại sinh ra một tia chống cự mơ hồ, về phần đang chống cự cái gì, chính cậu cũng không nói rõ được, chẳng qua là cảm thấy có chút cảm giác không được tự nhiên.

Về nhà được một vài ngày, Cố Hoài Y lại nấu món ruột canh xương hầm, phân phó cho Triển Chiêu đem đến cho Sở Thiên Thanh, nói là trong trường không có gì ăn ngon, sợ dinh dưỡng ít ỏi không tốt được. Triển Chiêu trong lòng mình bạch, mẹ thật sự đã xem Thanh Thanh như con gái ruột của mình. Nghe Cố Hoài Y nói, Sở Thiên Thanh thỉnh thoảng còn đến nhà chơi, bất quá từ sau khi Triển Chiêu lên đại học, không tới lần nào nữa, luôn nói mình bận, thần tình rất mệt mỏi. Triển Chiêu cũng có chút nhớ, vì vậy cậu đem canh đến trường của Sở Thiên Thanh.

Bởi vì lúc nghỉ hè thường xuyên ghé thăm, nên bạn bè và giáo viên của Sở Thiên Thanh đều biết Triển

Chiêu là anh trai của cô. Lúc Triển Chiêu đến vừa lúc tan lớp buổi trưa, bạn bè của Sở Thiên Thanh nhìn thấy Triển Chiêu đứng ở trước cửa lớp nhìn xung quanh liền đến chào cậu. Hai người trước đây gặp qua nhiều lần, tuyệt đối không xa lạ gì, cô bé kia rất nhiệt tình hỏi cậu: “Anh không phải là tiểu ca ca của Thanh Thanh đây sao, anh tìm Thanh Thanh à?” Triển Chiêu ôn hòa cười nói: “Ừ đúng a, mẹ anh nấu canh xương hầm. Anh đến thăm em ấy.” Cô bé gái một bên khoa trương cảm thán Thanh Thanh thật hạnh phúc, một bên dẫn Triển Chiêu đến tòa ký túc xá. Xuống dưới lầu, cô bé kia quay đầu lại cười nói: “Anh đợi ở đây một chút nha, em đi kêu Thanh Thanh ra gặp anh.” “Làm phiền em.” Triển Chiêu gật đầu cười nói cảm ơn, trên tay xách bình giữ nhiệt, đứng trong ánh dương quang ấm áp chờ đợi.

Khi Sở Thiên Thanh xuống đến, Triển Chiêu đang ngẩng đầu ngắm nhìn mây trôi trên trời, cô không bước ra, chỉ là lặng lẽ đứng nhìn cậu. Gần nửa năm không gặp, cô dần thu hồi nhớ mong, liều mạng học hành, chỉ hy vọng có thể thi đậu vào đại học của cậu, ngay cả giáo viên cũng rất kinh ngạc với chuyển biến đột ngột của cô. Trước kia tuy rằng cô không lười biếng, nhưng đối với bài vở cũng không lưu ý nhiều, các thầy cô còn tưởng rằng cô cuối cùng đã trưởng thành, vô cùng vui mừng. Sở Thiên Thanh bỗng nhiên có chút khổ sở, tuy rằng không thể nói rõ được là do đâu, chỉ cảm thấy ngực hơi xót xa.

Thì ra thích một người là chuyện khổ cực như thế này, chỉ có sóng mắt lưu chuyển, mà người kia lại nhìn không thấy.

“Thanh Thanh.” Triển Chiêu đã thấy Sở Thiên Thanh, cất giọng gọi. Sở Thiên Thanh nhanh chóng thu liễm tâm tình, từng bước chạy tới, lắc tay trong ống tay áo buông buồn văng lên thanh âm lạnh lạnh. Chờ cô chạy tới nơi, Triển Chiêu nở nụ cười, càng lộ ra nét ôn nhuận trong vắt. Cậu một tay cầm canh, tay phải còn trống đưa lên giúp cô sửa lại mái tóc bị gió thổi lòa xòa. Sở Thiên Thanh hơi đỏ mặt, thoáng cúi đầu: “Tiểu ca ca, sao anh lại tới đây?” Triển Chiêu đưa ra bình giữ nhiệt trong tay mình, cười nói: “Mẹ anh nấu canh, bảo anh đem đến cho em.” Nói xong đưa canh cho cô, “Uống lúc còn nóng như thế này nhé.” Sở Thiên Thanh cầm lấy bình canh, trong mắt hiện ra thần sắc ấm áp: “Giúp em cảm ơn Cố đi.” Triển Chiêu gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nhún mày, có chút bận tâm: “Thanh Thanh, sắc mặt của em không tốt lắm, có phải quá mệt mỏi hay không?” Sở Thiên Thanh sờ sờ mặt mình: “Có sao? Đại khái là do ngày hôm qua em ngủ không ngon thôi. Không sao đâu, một hồi ngủ trưa tỉnh dậy là khỏe mà.” Triển Chiêu lo lắng, còn tỉ mỉ dặn dò thêm một phen rồi mới quay về, sợ làm trễ nãi giấc ngủ trưa của cô.

Vừa về đến nhà thì lớp trưởng thời cấp 3 gọi điện thoại tới, nói là hội ngộ bạn học. Buổi hội ngộ hôm đó rất náo nhiệt, đây là lần tụ hội đầu tiên từ sau khi tốt nghiệp, tất cả mọi người đều rất vui vẻ, có mấy người bạn còn uống rất nhiều. Triển Chiêu bởi vì trước khi ra gọi nhà đã bị mẹ và anh hai dặn đi dặn lại mãi, cho nên không thể nào uống được, thời gian dần trôi, vừa lúc Đinh Nguyệt Hoa tửu lực tới giới hạn, uống có hơi say, hai người lại cùng nhau trở về.

Buổi họp mặt bạn bè của Triển Chiêu tham gia Bạch Ngọc Đường có biết đến, chỉ là không hiểu vì sao, ngày hôm đó sau khi Triển Chiêu trở về dáng vẻ có chút không mấy vui. Ba mẹ hỏi tới, Triển Chiêu trả lời do uống rượu vào có hơi không ổn, Cố Hoài Y không nghĩ ngợi quá nhiều, để con trai nhanh nhanh đi nghỉ một lát. Bạch Ngọc Đường nhìn bóng lưng Triển Chiêu trở về phòng hơi nhíu mày: Con mèo con nhỏ này chắc chắn không nói thật, chỉ có điều hôm nay em ấy mệt rồi, hẳn sẽ không hỏi thêm gì nữa. Bạch Ngọc Đường lại càng thêm chắc chắn con mèo con này hôm nay nhất định đã gặp phải chuyện gì đó, chỉ là vì sao em ấy lại không tự kể cho mình nghe chứ? Bạch Ngọc Đường cau mày thật chặt, ánh mắt trở nên sâu thẳm khó dò.

Lúc này, Triển Chiêu ngồi trên giường mình, lần đầu tiên trong đời cảm nhận được ý tứ chứa chứa khó lý giải trong chữ tình.

10. Chương 10: Tình Sầu Thâm Thâm Thâm Kỷ Hứa

(Chuyện buồn thật sâu, sâu đến bao lần)

“Anh hai, không phải em đã nói với anh cả rồi sao, Thanh Thanh là em gái em. Xin hỏi anh sẽ thích em gái của mình sao?” Trong lòng Bạch Ngọc Đường thở dài một tiếng: Mèo con ngốc, đương nhiên anh sẽ không đi thích em gái của anh, bởi vì anh thích là em trai anh. Anh thích em đó, con mèo con ngốc.

—

Bạch Ngọc Đường đúng là người hiểu rõ Triển Chiêu nhất, lần này hội họp bạn bè, Triển Chiêu quả thực đã gặp một số sự việc vô cùng ngoài ý muốn. Ngày đó sau khi cơm nước xong ở quán ăn, vốn là muốn đi hát, nhưng vì Đinh Nguyệt Hoa nói đầu cô có chút choáng váng, mà vừa lúc nhà hai người coi như cũng gần nhau, cho nên Triển Chiêu ở lại với cô, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, để Đinh Nguyệt Hoa tỉnh lại, sau đó sẽ đưa cô về nhà. Nhưng chờ sau khi tất cả mọi người đều đã đi hết, chuyện xảy ra lại làm cho Triển Chiêu bất ngờ, ngay cả Đinh Nguyệt Hoa cũng có chút ngoài ý muốn.

Triển Chiêu nhìn Đinh Nguyệt Hoa day day huyết thái dương của mình, nghĩ ngợi một chút liền hướng bà chủ quán ăn xin một chén nước đun sôi, đưa cho Đinh Nguyệt Hoa. Đinh Nguyệt Hoa ngồi đối diện cậu nhận lấy chén nước, cầm trong tay thật chặt, chỉ khẽ nhấp một miếng, sau đó hơi cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì, hoặc giả như chẳng nghĩ gì cả. Triển Chiêu không nhìn thấy rõ lắm ánh mắt của cô, chỉ chú ý thấy giữa sắc mặt tá nhợt của cô bắt đầu lộ ra một chút ửng đỏ nhạt nhạt, cậu liền hơi nghiêng người tới, thân thiết hỏi một câu: “Đinh Nguyệt Hoa, cậu có khá hơn chút nào không?” Đinh Nguyệt Hoa cười nhẹ nói: “Đỡ rồi, về nhà nghỉ một hồi là ổn thôi.” Triển Chiêu gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, mình đưa cậu về nhé.” Đinh Nguyệt Hoa lắc đầu, chần chờ một chút, cuối cùng chậm chậm mở miệng nói: “Triển Chiêu, mình có mấy lời muốn nói với cậu, dù sao đi nữa cũng không có việc gì, bọn mình ngồi thêm một lúc được không?” “Ừm, được mà.” Tuy rằng tâm trạng có chút nghi hoặc, nhưng Triển Chiêu vẫn gật đầu đáp ứng, “Có chuyện gì vậy?” Đinh Nguyệt Hoa trầm mặc, tựa hồ vẫn không thể quyết định phải bắt đầu như thế nào, Triển Chiêu cũng không hỏi thúc cô, kiên nhẫn chờ đợi. Lúc ra khỏi nhà cậu cũng đã nói trước với nhà rồi, hôm nay có thể sẽ về muộn một chút.

“Triển Chiêu,” Đinh Nguyệt Hoa đặt ly thủy tinh xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng vào cậu, trong đôi mắt mỹ lệ là lưu quang dịu dàng gọn sóng, “Mình thích cậu rất lâu rồi, từ cấp 3 đã thích cậu rồi, rất thích cậu.”

Triển Chiêu đột ngột mở to hai mắt, trên gương mặt ôn hòa tuấn tú hiện lên một tia quẩn bách và ngại ngùng, dễ dàng nhìn ra cậu thật bất ngờ. Thời trung học không phải là chưa từng có người nào viết thư tình cho cậu, nhưng bị người ta đối diện biểu lộ thì vẫn là lần đầu, huống chi người này từ trước đến nay còn là bạn tốt của cậu. Đinh Nguyệt Hoa miễn cưỡng cười nói: “Mặc kệ kết quả ra sao, mình đều muốn được nghe một đáp án, Triển Chiêu, mình không muốn chờ đợi thêm nữa.” Triển Chiêu thoáng cúi đầu, khoảnh khắc đó trong lòng trào lên rất nhiều ý niệm, cuộn cuộn tuôn chảy, bắt cũng không được. Đinh Nguyệt Hoa lại cầm ly lên, nước trong ly vẫn còn ấm áp, ôn độ trong lòng bàn tay của Triển Chiêu, chắc cũng ấm áp như vậy chứ, chỉ là, ấm áp đó rốt cuộc lại thuộc về ai?

Thời gian trôi qua thật lâu, lâu đến nỗi Đinh Nguyệt Hoa hầu như cho rằng cô sẽ phải mãi mãi chờ đợi như vậy, Triển Chiêu ngẩng đầu, nét mặt cậu từ tốn hiện lên dáng vẻ tươi cười thanh bình nhã nhặn, trong mắt lại nhẹ nhàng ánh ra một nét áy náy mềm mại. Cậu còn chưa kịp mở miệng, Đinh Nguyệt Hoa bỗng nhiên đem mặt chôn thật sâu vào lòng bàn tay của mình, rất nhanh, khuôn mặt đã trở nên nóng rực.

Không cần nói, không cần nói bất cứ lời nào nữa, cô đều hiểu cả. Ánh mắt của cậu mỹ lệ đến hoang đường như vậy, nhưng càng tuyệt mỹ hơn, chính là sự thực sâu trong mắt cậu, hoàn toàn không tối nghĩa khó hiểu, mà cô, từ xưa đến giờ vẫn luôn là một cô gái thông minh.

“Tiểu ca ca, hai người đang làm gì?”

Giọng nói dịu dàng êm ái của Sở Thiên Thanh vang lên, rạch đứt trầm mặc giữa hai người, Triển Chiêu quay đầu kinh ngạc nhìn em gái đột nhiên xuất hiện và người đàn ông trung niên đi bên cạnh cô, nếu cậu không nhớ lầm thì đây là chú Sở, cậu bật thốt lên hỏi: “Thanh Thanh, sao em lại ở đây?” Đinh Nguyệt Hoa nghe được động tĩnh cũng ngẩng đầu lên nhìn sang, vành mắt hơi ửng đỏ, trong thời gian nghỉ hè hai cô gái đã gặp mặt hai lần trong quán nước, cho nên cũng coi như quen biết. Đinh Nguyệt Hoa thu hồi tình tự của bản thân, nhìn sang Sở Thiên Thanh nhẹ nhàng cười một cái: “Thanh Thanh.” Cô lại miễn cưỡng nhìn Triển Chiêu cười nói: “Em cậu đã tới rồi, chúng ta đây...”

Lời còn chưa nói hết, chợt nghe thấy giọng nói đột ngột trở lạnh của Sở Thiên Thanh: “Tôi cũng không phải em gái anh ấy!”

Triển Chiêu nghe vậy giật mình, cậu nhìn về mặt tái nhợt của Sở Thiên Thanh, nhãn thần quật cường, cùng với thủy quang mơ hồ trong hốc mắt cô, không rõ chuyện này là vì sao, Đinh Nguyệt Hoa cũng khoogn khỏi sửng sốt, chẳng biết phải như thế nào cho phải, theo bản năng nhìn về phía Triển Chiêu. Ba Sở nhìn ra có cái gì đó không đúng, nhanh chóng kéo cánh tay con gái lại, hướng Triển Chiêu cười nói: “Đúng là Tiểu Chiêu rồi, vừa nãy thiếu chút nữa đã không nhận ra được, đều lớn như thế này rồi nha.” Triển Chiêu đứng lên, lễ phép trả lời: “Chào chú Sở, đã lâu không gặp.” Ba Sở gật đầu một cái nói: “Đúng vậy thật, chú đến thăm Thanh Thanh, đưa con bé đi ăn một bữa, thật là trùng hợp a. Thanh Thanh, sao con lại không lễ phép như vậy, ngay cả anh trai cũng không chào sao.”

Sở Thiên Thanh yên lặng nhìn Triển Chiêu, phảng phất tình cảm đã nhẫn nại quá lâu, cuối cùng gặp được cơ hội, cô nhấn mạnh từng chữ nói với Triển Chiêu: “Em căn bản cũng không muốn làm em gái của anh! Em thích anh, so với Đinh Nguyệt Hoa còn thích anh nhiều hơn!” Nói xong Sở Thiên Thanh cũng không nhìn biểu tình trở nên sửng sốt của Triển Chiêu, xoay người đi ra ngoài, không hề quay đầu lại, lệ trong mắt buồn bã rơi xuống. Ba Sở lướt mắt nhìn thoáng qua Triển Chiêu, gắng gượng cười: “Tiểu Chiêu, cháu đừng để ở trong lòng, cháu cũng biết tính tình Thanh Thanh từ nhỏ luôn tùy hứng. Cháu đi xem nó thế nào, đi trước nhé.” Nói xong, ông gấp gáp chạy theo, còn lại một mình Triển Chiêu sửng sờ, cũng Đinh Nguyệt Hoa lặng lẽ, một lúc lâu sau, Triển Chiêu mới nhìn Đinh Nguyệt Hoa nói: “Đi thôi, mình đưa cậu về.” Đinh Nguyệt Hoa tỉnh táo lại, nghĩ đến lời Sở Thiên Thanh vừa nói, không khỏi cười khổ hỏi: “Triển Chiêu, chúng ta vẫn là bạn bè chứ?” Triển Chiêu nhìn cô, nhãn thần trống rỗng, thấp giọng nói: “Đương nhiên rồi.”

Về đến nhà, Triển Chiêu một mình một người ngồi ở trong phòng, tâm sự trần trọc khó phân. Đinh Nguyệt Hoa thổ lộ cố nhiên nằm ngoài ý liệu của cậu, nhưng cũng không khiến cậu quá mức hoảng hốt. Điều cậu thực tâm để ý chính là lời của Sở Thiên Thanh. Triển Chiêu chưa từng nghĩ tới có một ngày cậu sẽ bị cô bé mà cậu xem như em gái ruột thịt biểu lộ tâm ý, cậu không muốn để cho Thanh Thanh thương tâm như vậy. Nhưng chân chính nhiều loạn trái tim của Triển Chiêu chính là câu nói kia của Sở Thiên Thanh, “Em căn bản cũng không muốn làm em gái của anh!” Cậu hiểu đây là ý gì, thế nhưng trong một khắc đó cậu nghĩ tới thời gian làm bạn khi hai người còn nhỏ, khoảng thời gian thừa thớt mà đẹp đẽ đó chính là hạnh phúc đơn giản bé nhỏ của cậu.

Em căn bản cũng không muốn làm em gái anh.

Là bắt đầu từ khi nào, Thanh Thanh dĩ nhiên nghĩ như vậy, không muốn là em gái của cậu sao? Thì ra khi thấy cậu và Đinh Nguyệt Hoa ở cùng một chỗ sẽ tức giận thậm chí là thương tâm như vậy, Triển Chiêu chợt nhớ tới mùa hè năm ngoái, trong quán nước, một màn nổi nóng không rõ của Sở Thiên Thanh lúc đó, cũng à vì nguyên nhân này phải không, trở nên khác thường như vậy, không có liên quan đến việc học tập. Triển Chiêu không khỏi thở dài một hơi thật sâu, nên làm cái gì mới phải đây? Thanh Thanh là cô em gái cậu yêu thương nhất từ nhỏ đến lớn, Triển Chiêu tuyệt không mong muốn cô phải chịu bất cứ thương tổn gì, nhất là thương thế kia lại còn là đến từ phía cậu. Nhưng cậu càng không thể lừa dối tình cảm của cô, tùy rằng Triển Chiêu chưa từng nói đến chuyện yêu đương, nhưng cậu cũng biết nếu cho cô một hi vọng hào huyền vào tương lai, tương lai sẽ càng chuyển biến thành đau xót thật sâu đậm.

Rốt cuộc nên làm sao mới đúng đây, mẹ ơi?

Về mặt dịu dàng tươi cười diễm tính của Tô Tĩnh chậm chậm hiện lên trong đầu Triển Chiêu, một Triển Chiêu từ xưa đến nay luôn rất độc lập, lúc này lại thực sự mong muốn mẹ mình có thể cho mình một đáp án thật sự xác thực.

Bạch Ngọc Đường lúc bước vào phòng nhìn thấy chính là cảnh Triển Chiêu tự ôm lấy mình, nét mặt đáng vẻ hết sức khổ sở. Hắn đi tới, cởi giày ngồi xếp bằng đối diện với Triển Chiêu, cười cười hỏi: “Mèo con, em đây là đang làm gì đó? Làm chuyện gì sai sao?” Triển Chiêu khinh thường liếc hắn một cái, nhưng vẫn kéo chân qua đắp lên đùi Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt vô lực nói: “Đang rất buồn đó, anh còn ở đây nói mát! Thật không có chút cảm thông gì cả.” Bạch Ngọc Đường nhìn động tác Triển Chiêu đắp chăn cho hắn, nhẹ cười, biết con mèo con nhỏ này ắt hẳn dự định kể cho hắn nghe chuyện gì đã xảy ra: “Nói đi, ngày hôm nay làm sao vậy? Buồn bã ỉu xiu, hay là bị người ta giành mất cá rồi.”

Lần này ngay cả ánh mắt khinh thường Triển Chiêu cũng lười ném cho hắn. Cậu từ nhỏ đã bị Bạch Ngọc Đường dưỡng thành thói quen, phi thường phi thường tin cậy và không muốn rời xa hắn, chuyện gì cũng sẽ không giấu diếm anh hai, lần này cũng không ngoại lệ. Triển Chiêu thở dài, lên đem chuyện phát sinh ngày hôm nay kể hết cho hắn nghe. Đối diện với một đôi mắt đẹp như phượng, ánh mắt sâu thẳm như biển, thần tình khó lường, Triển Chiêu chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy nhân thân của Bạch Ngọc Đường thời khắc này khiến cậu cảm thấy một chút lo sợ hoảng hốt bất an không lý do.

“Mèo con, em xác định em thực sự không thích con bé họ Sở kia chứ?” Bạch Ngọc Đường sau khi nghe xong, cúi đầu trầm mặc một hồi, mới nhàn nhạt hỏi. Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ liếc hắn một cái: “Anh hai, không phải em đã nói với anh cả rồi sao, Thanh Thanh là em gái em. Xin hỏi anh sẽ thích em gái của mình sao?” Trong lòng Bạch Ngọc Đường thở dài một tiếng: Mèo con ngốc, đương nhiên anh sẽ không đi thích em gái của anh, bởi vì anh thích là em trai anh. Anh thích em đó, con mèo con ngốc.

“Anh hai, anh nghĩ em phải làm như thế nào đây?” Triển Chiêu nhẹ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vừa âm thầm tự nhắc nhở bản thân mình, bây giờ còn chưa phải thời cơ thích hợp, vừa trầm ngâm nói với Triển Chiêu: “Hiện tại tốt nhất là em đừng nói gì cả, đừng làm gì cả, chờ sau khi con bé thi đậu vào trường đại học rồi hãy nói rõ ràng đi. Con bé họ Sở kia nhìn qua cũng là một người thông minh, chờ nó thực sự trưởng thành thì sẽ hiểu rõ tình cảm dành cho em rốt cuộc là tình cảm gì. Đến lúc đó thử xem lại nha.”

“Không thể làm gì khác hơn vậy rồi.” Triển Chiêu gật đầu, ánh mắt có điểm bất đắc dĩ, lại chưa đựng chút tâm tình buồn bã thương tiếc. Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn vào từng gợn sóng trong đôi mắt cậu, bỗng nhiên vươn tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt ấm áp của cậu, ngón tay thon dài mà lạnh lạnh dừng lại giữa hàng chân mày của cậu, ánh mắt an tĩnh ôn nhu. Triển Chiêu có chút hoảng hốt, sau khi bắt kịp phản ứng, mặt hơi đỏ lên. Bọn họ từ nhỏ đã luôn sinh hoạt cùng một chỗ, cử chỉ vốn cũng rất thân mật, nhưng không biết tại sao, Triển Chiêu lúc này lại nghĩ có chút ngượng ngùng, theo bản năng rũ mi, hàng mi vừa dài vừa dày như cánh bướm khẽ rung động.

Bạch Ngọc Đường thấy phản ứng của cậu, trong lòng không khỏi khẽ động, chậm chậm ngả người tới gần cậu, kề trán lên trán cậu, thấp giọng hỏi: “Mèo con, nói cho anh nghe thử đi, em thích người như thế nào, nè?” Âm thanh cuối cùng nhẹ nhàng cất cao, trong chất giọng mềm mại trong vắt có một cảm giác dụ hoặc. Triển Chiêu quần bách cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không biết a, em lại chưa từng thích ai cả.” Bạch Ngọc Đường rầu rĩ cười nói: “Thật thương tâm quá, nguyên lai mèo con nhỏ của anh không hề thích anh.” Triển Chiêu không kịp giữ, bật thốt ra: “Anh cũng không phải ngoại nhân.” Rõ ràng là một lời nói rất có đạo lý, Triển Chiêu lại cảm giác trên mặt mình càng nóng rực. Bạch Ngọc Đường sững sốt, sau đó khéo môi câu lên, nửa đùa nửa thật nói với cậu: “Không phải ngoại nhân, vậy là nội nhân rồi.” (Nội nhân ý nói vợ chồng ấy). Triển Chiêu thẹn quá thành giận, trực tiếp lờn chần trùn kín mình rồi nằm xuống: “Bạch Ngọc Đường, mặc kệ anh, chỉ biết نه lúc không có anh cả ở nhà khi dễ em.” Bạch Ngọc Đường khoái trá cười cười, lười nhác nói: “Mèo con, đêm nay anh ngủ với em, ngủ một mình lạnh quá.” Hắn đuổi người ra, đưa tay đẩy Triển Chiêu một cái, trong giọng nói mang theo nồng đậm tiêu ý và cưng chiều: “Mèo con, xích qua một chút a.” Nói xong thuận tay tắt đèn, nằm xuống bên cạnh cậu.

Triển Chiêu nghiêng người sang bên, khuôn mặt vui trong chăn vẫn còn đang có chút phát sốt.

11. Chương 11: Dữ Quân Nhất Nặc Cộng Thiên Quyên (*)

(Hứa với người một lời mãi cùng nhau ngắm trăng sáng)

(*) Trích từ Thủy diệu ca đầu () của Tô Thức ():

“Đã nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên quyên”

Chỉ mong người mãi lâu dài, dù xa nghìn dặm vẫn cùng ngắm trăng.

Sở Thiên Thanh cúi đầu vào vai Triển Chiêu, ở một nơi cậu không nhìn thấy được, viên mắt chậm rãi ướt đầm, tựa như những lần ủy khuất khi còn bé, ước mong nhận được hơi ấm cùng xoa dịu từ trên người cậu. Trong lòng cô chua xót, cúi đầu nỉ non, như nói với cậu, hoặc giả như tự nhủ với mình: “Em sẽ trưởng thành, em sẽ không tùy hứng nữa...”

Khi còn nhỏ sáng tác văn học, mở đầu rất thích dùng câu “Thời gian thấm thoát thoi đưa”, đợi đến khi trưởng thành mới biết được ẩn ý trong câu văn này là một lời than thở nhẹ nhàng. Hiện tại mỗi lần nghĩ tới Sở Thiên Thanh, Triển Chiêu cũng không nhịn được muốn thở dài, không biết phải làm gì mới có thể tìm về được niềm hạnh phúc thuần túy của ngày xưa. Thời gian thay đổi nhiều như vậy, ngay cả tình cảm cũng không thể tránh khỏi. Từ ngày ấy sau khi ra chạy ra khỏi quán ăn Triển Chiêu cũng từng đến trường học thăm Sở Thiên Thanh, chỉ là mỗi lần gặp mặt đều có chút ngượng ngập không lời. Thông thường đều là Triển Chiêu căn dặn vài câu về chuyện sinh hoạt và học hành, Sở Thiên Thanh cứ lặng lẽ nghe, cũng không đáp lời, rồi nhanh chóng bỏ đi.

Năm đó, Sở Thiên Thanh liều mạng học hành, hầu như không trở về nhà, đến khi kỳ thi vào đại học kết thúc, cô đã gầy đi hẳn mười cân, sau khi thi xong liền sinh bệnh nặng, đau dạ dày đến không chịu được, còn phải nằm viện vài ngày rồi mới được cho về nhà điều dưỡng. Cô vốn cũng không phải là một học sinh có thiên tư quá cao, chính là liều mạng chăm chỉ và chú tâm mà thôi. Cứ như vậy, tựa như nguyện vọng của mình, Sở Thiên Thanh rốt cuộc thi đậu vào trường đại học Triển Chiêu đang theo học. Sau khi khai giảng nửa năm, Triển Chiêu nghĩ cũng đã đến lúc phải nói rõ với cô, vì vậy tìm một cơ hội hẹn Sở Thiên Thanh gặp mặt.

“Thanh Thanh, tiểu ca ca có mấy lời muốn nói với em.” Triển Chiêu vốn dĩ có chút bận tâm sẽ xúc phạm đến em gái mình, nhưng nghĩ tới Đinh Nguyệt Hoa năm đó, cuối cùng vẫn quyết định sẽ ngả bài. Dù sao, thống khổ nhất qua đi, xong hết sẽ là thanh tĩnh.

Sở Thiên Thanh lặng lẽ nhìn cậu, ánh mắt quật cường mà bi thương. Trong nửa năm này cô vốn không phải là không muốn làm rõ tình cảm mình đối với tiểu ca ca rốt cuộc là dạng tình cảm gì, thế nhưng vẫn không có đáp án, có lẽ rồi sẽ có một ngày cô cuối cùng cũng nghĩ ra được, nhưng ít ra cũng không phải ngay lúc này. “Tiểu ca ca,” Sở Thiên Thanh nhẹ nhàng ôm lấy Triển Chiêu. Cậu tựa hồ chờ đợi muốn đẩy ra, nhưng tiếng gọi trầm thấp mà mềm nhẹ của Sở Thiên Thanh khiến cậu khẽ thở dài một tiếng, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng cô. Đây là em gái của cậu, mặc kệ chuyện gì xảy ra, chỉ có việc này vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi.

“Tiểu ca ca, xin anh hãy nghe em nói.” Sở Thiên Thanh cúi đầu, ghé vào bên tai Triển Chiêu nói, “Em thực sự không rõ, tiểu ca ca. Em không biết có phải tình cảm của em đối với anh liệu có phải là bởi vì quá mức để tâm mà sinh ra một loại ảo giác không, em nghĩ thật lâu, nhưng em vẫn không có đáp án, chưa từng có ai dạy em cái gì là thích, cái gì là không muốn xa rời, cái gì là yêu. Anh biết đó, Thanh Thanh từ trước đến nay đều rất ngốc, anh cho em một chút thời gian có được không? Dần dần rồi em sẽ hiểu, em sẽ không khiến anh phải khổ sở.” Sở Thiên Thanh cúi đầu vào vai Triển Chiêu, ở một nơi cậu không nhìn thấy được, viên mắt chậm rãi ướt đầm, tựa như những lần ủy khuất khi còn bé, ước mong nhận được hơi ấm cùng xoa dịu từ trên người cậu. Trong lòng cô chua xót, cúi đầu nỉ non, như nói với cậu, hoặc giả như tự nhủ với mình: “Em sẽ trưởng thành, em sẽ không tùy hứng nữa...”

Triển Chiêu nhẹ nhàng thở dài, thanh âm như hương hoa lải thảng thảm, như có như không tan vào trong gió chiều.

Triển Chiêu rất nhanh đã lên tới năm ba đại học, cậu cùng Sở Thiên Thanh rất ăn ý tạm thời cũng không nhắc lại chuyện tình cảm. Bạch Ngọc Đường sau khi tốt nghiệp vào làm trong một công ty thiết kế xây dựng nhà ở trước đây đã từng làm việc trong thời gian thực tập, tuy rằng tiền lương không tính là rất cao, đáng quý là tiềm lực khá lớn, quản lý cũng rất thưởng thức tài nghệ và năng lực của hắn, cho nên người nhà đều khuyên hắn an tâm ở lại đó. Tuy nhiên sự việc khiến Cố Hoài Y và Bạch Cẩm Đường vui vẻ nhất không phải là Bạch Ngọc Đường tốt nghiệp bắt đầu đi làm, mà là công ty Bạch Cẩm Đường cùng bạn đồng sáng lập dần dần đi vào quỹ đạo, vì vậy anh quyết định cùng bạn gái đã quen nhau 4 năm đi đến kết hôn. Ba mẹ nhà họ Bạch trông chờ nhiều, rốt cuộc chờ được đến ngày hôm nay, tự nhiên lòng tràn đầy vui mừng, vì hai người mà không ngừng bận rộn bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ, lấp đặt thiết bị coi sóc tân phòng.

Hôn lễ của Bạch Cẩm Đường sơ bộ định vào đầu tháng tám, đúng lúc thời gian được nghỉ hè. Triển Chiêu

được kỳ nghỉ một tháng, bởi vì gấp gáp muốn hoàn thành một tác phẩm gửi đi dự thi, thường xuyên thức đêm, vậy mà rất không cẩn thận bị cảm. Cứng rắn chống giữ vài ngày, thực sự quá nghiêm trọng, ngay cả uống thuốc cũng không hiệu quả. Đến cuối tuần, Vương Triều Dương phát huy phong thái của lão đại ký túc xá, sáng sớm không nói một lời lôi cậu đến bệnh viện truyền nước biển. Vốn dĩ dự định ngồi với cậu chờ truyền xong thì cùng nhau quay về trường học, nhưng không nghĩ tới vừa mới bắt đầu liền nhận được điện thoại, là về chuyện thực tập. Vương Triều Dương cúp máy, lướt mắt nhìn về phía Triển Chiêu, người sau ôn hòa cười cười nói: “Không sao đâu, ông về trước đi. Tôi chờ truyền xong thì về.” Vương Triều Dương suy nghĩ một chút, hỏi cậu: “Anh hai của ông không phải đang làm việc ở thành phố này sao, hôm nay là ngày cuối tuần, chắc ông cũng không đi làm đâu. Ông gọi điện thoại cho ông đi.”

Triển Chiêu nghĩ ngợi một chút, có một thời gian dài không gặp Bạch Ngọc Đường rồi, không nói rõ được vì sao, nhưng cậu lại rất nhớ hần. “Được, ông về trước đi, đừng chậm trễ chuyện thực tập.” Triển Chiêu cười nói. Nghe nói như thế, Vương Triều Dương mới phóng tâm mà đi về.

Triển Chiêu ngồi một hồi, có chút thất thần, không rõ bản thân mình vì sao lại bất thành linh nhớ nhưng như vậy, có chút xa lạ, lại có chút quen thuộc. Một lát sau, Triển Chiêu bấm điện thoại, chuông đổ chưa được mười giây, điện thoại đã thông, thanh âm lười nhác mềm mại của đối phương ẩn chứa tiểu ý rõ ràng: “Mèo con nhỏ, hôm nay làm sao lại có thời gian gọi điện thoại gọi cho anh đấy? Gần đây không phải đang chuẩn bị tác phẩm dự thi à.” Triển Chiêu cười cười nói: “Tác phẩm đã hoàn thành, nộp lên rồi.” Bạch Ngọc Đường nghe ra trong giọng nói của cậu là giọng mũi trầm đục, hơi nhúu mày: “Mèo con em sao thế? Có phải bị bệnh rồi không? Bây giờ em đang ở đâu vậy? Anh đến tìm em.” “Em đang ở bệnh viện này.” Triển Chiêu nhìn kim trên tay một thoáng, nhân nhặt thở dài, “Anh hai, nếu anh không có việc gì thì cứ tới đây đi, một mình thật buồn a.” Bạch Ngọc Đường hỏi tên bệnh viện, nói một câu “Em chờ, anh lập tức tới ngay” rồi cúp điện thoại.

Triển Chiêu cảm thấy có chút mệt mỏi, trèo lên giường chợp mắt một chút, mơ màng rồi thiếp đi mất, Bạch Ngọc Đường bước vào phòng bệnh vừa vặn nhìn thấy một cảnh này. Mèo con nhà hần thực sự giống hệt như con mèo con, miến cường nghiêng người dựa vào đầu giường, hai mắt nhắm nghiền, ánh dương quang xuyên qua cửa sổ rơi xuống trên mặt cậu, khiến cậu thoát nhìn phá lệ an tĩnh nhu thuận, lại có một loại cảm giác thánh khiết mỹ lệ không nói thành lời. Bạch Ngọc Đường đi tới bên giường ngồi xuống, Triển Chiêu mơ mơ hồ hồ mở mắt, thấy người là hần, không khỏi đậm đậm nhất tiểu, cũng chẳng nói lời nào. Bạch Ngọc Đường cẩn thận cầm lên bàn tay gần ống truyền nước biển, ánh mắt ôn nhu: “Một hồi thì trước hết ngủ một lát đi, một hồi được rồi anh sẽ gọi em dậy, xong việc anh dẫn em đi ăn.” Triển Chiêu gật đầu, yên tâm ngủ thật chìm, cậu mệt chết đi được, mấy ngày nay chưa có hôm nào nghỉ ngơi cho đành hoàng. Bạch Ngọc Đường thấy cậu dần dần ngủ say, đưa tay trái ra nhẹ nhàng vén ra mấy sợi tóc mái rơi trên trán cậu, khẽ khàng hôn lên trán cậu, nét mặt an tĩnh yêu chiều: “Mèo con ngốc, tại sao lại dần như vậy chứ, không biết chiều cổ bản thân một chút nào cả.”

Triển Chiêu đang ngủ không nhìn thấy vẻ mặt của hần, nhưng tất thấy lại rơi vào trong mắt của Sở Thiên Thanh nghe được tin tức liền chạy tới. Động tác của hần, ánh mắt của hần, nét mặt của hần, còn có tiếng thở dài của hần toàn bộ ghi khắc vào trong tim cô, Sở Thiên Thanh biết, Bạch Ngọc Đường đang dùng tâm tình gì để nói ra những lời như vậy.

Sở Thiên Thanh lặng yên không một tiếng động đi ra khỏi cổng bệnh viện, những bụi hoa dành dành từng đóa từng đóa trắng nõn thơm ngát nhiệt liệt nở rộ, cô ngồi xổm bên bồn hoa, từ từ ôm lấy chính bản thân, dưới ánh nắng chói chang của tháng bảy ngẹn ngào trong im lặng, nước mắt và mồ hôi cùng nhau vội vã tan vào không khí.

Đầu tháng tám, hôn lễ của Bạch Cẩm Đường vô cùng náo nhiệt, tân khách kín cả sảnh đường, Sở Thiên Thanh và cha cùng nhau đến nhà hàng tham gia hôn lễ của Bạch địa ca. Trong toàn bộ quá trình hôn lễ, Sở Thiên Thanh không nói được lời nào, nhưng lại uống không ít rượu. Triển Chiêu sau khi nhìn thấy, tìm một khoảng trống không người kéo Sở Thiên Thanh ra, khẽ nhúu mày, hơi trách cứ nói: “Thanh Thanh, sao em lại uống nhiều rượu như vậy? Dạ dày của em không tốt, quên rồi sao?” Sở Thiên Thanh mâu quang buồn bã, cô cực lực nhịn xuống nước mắt trong hốc mắt, ngược gương mặt thanh tú lên, run giọng nói rằng: “Tiểu ca ca, em biết đáp án rồi!” Triển Chiêu sững sốt, không nghĩ tới đột nhiên cô lại nhắc tới chuyện này, hơn nữa, ánh mắt của cô quá bi thương: “Thanh Thanh, em sao vậy?”

“Em nói em biết đáp án rồi!” Sở Thiên Thanh buồn bã nói: “Đáp án chính là em thích anh! Vốn dĩ không phải em gái hàng xóm, không phải thân nhân, cũng không phải không muốn xa rời! Em thích anh, tựa như Đinh Nguyệt Hoa thích anh vậy!” Cô dừng một chút, trong thanh âm có tiếng khóc không cách nào che giấu được, “Cũng giống như Bạch Ngọc Đường thích anh!” Triển Chiêu toàn thân chấn động, có chút khó có thể tin nổi: “Thanh Thanh em có biết em đang nói cái gì không?” Sở Thiên Thanh bỗng nhiên rơi lệ, cô buồn bã cúi đầu: “Ngày đó ở bệnh viện, em đã nhìn thấy tất cả. Không có người anh nào sẽ đối với em trai của mình như vậy, có phải không?” Cô ngẩng đầu, chầm chậm nhìn về phía sau Triển Chiêu, chính là Bạch Ngọc Đường thần sắc trầm tĩnh lạnh lùng, cô gần từng chữ hỏi hắn: “Có phải không, anh Ngọc Đường?”

Triển Chiêu lập tức xoay người, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhìn cậu nhàn nhạt hỏi đáp: “Đúng vậy, không phải là thích, tôi yêu em ấy, những gì em nhìn thấy đều là thật.” Ngực khí của hắn và nét mặt của hắn ngay thẳng chính trực không nói thành lời, ánh mắt sáng quắc, “So với bất kỳ ai đều yêu thằng bé hơn, chỉ yêu một mình nó, vẫn luôn là vậy.”

Sở Thiên Thanh liếc chết nhìn Bạch Ngọc Đường, thậm chí quên mất phản ứng của Triển Chiêu, hướng về hắn lộ ra một nụ cười sâu thẳm: “Tôi thật không nên yêu anh ấy, chỉ làm em gái của anh ấy thôi là được rồi, không nên có lòng tham như thế đối với tiểu ca ca của tôi như thế.” Nói xong cô che miệng, đột ngột xông ra ngoài, thân ảnh khuất xa dần đầy bi thương mà đau đớn.

Còn lại Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng ở nơi đó, không nói được lời nào. Qua thật lâu, Triển Chiêu mới nhàn nhạt nói: “Thôi về đi, tiệc cưới của anh cả còn chưa kết thúc đâu.” Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn cậu: “Mèo con, anh có lời muốn nói với em.” Triển Chiêu cúi đầu rũ mi, trên mặt lại không nhìn ra được tâm tình gì: “Sau này hãy nói đi, anh hai.” “Mèo con.” Bạch Ngọc Đường hơi cau mày, lại gọi một tiếng, Triển Chiêu không để ý tới, vội vã đi trở về phòng khách. Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt thở dài, cũng chỉ có thể tạm thời gác lại tâm sự trần trọc vào lòng, cất bước đuổi theo cậu.

Có một số việc, sớm muộn phải nói cho rõ ràng, Bạch Ngọc Đường vốn định đợi cậu tốt nghiệp rồi mới giải quyết, đáng tiếc, lúc này hắn chẳng còn chọn lựa.

12. Chương 12: Tiểu Bối Bôi Tửu Kỷ Nhân Túy

(Cười dửng dưng ly rượu, mấy người say)

Vài chục năm ôn nhu cương chiều, sẽ biến thành một chút cảm tình sâu đậm yên bình như ngày hôm nay vậy, cũng không kỳ lạ đi. Triển Chiêu không khỏi cúi đầu, bên môi kéo lên một tia nụ cười nhàn nhạt, rất êm dịu. Anh hai nói thích cậu, bản thân cậu nhưng thật ra cũng rất cao hứng mà, thì ra quyến luyến và cưng chiều cũng sẽ khiến cho người ta quen thuộc, thậm chí phát nghiện.

Sau khi tiệc cưới kết thúc, một đám thân bằng cố hữu quen biết cùng nhau kéo đến tân phòng của Bạch Cẩm Đường nháo tân lang tân nương, vô cùng náo nhiệt. Cố Hoài Y thay con trai chào hỏi quan khách, bận rộn cả ngày, thể chất vốn thiếu máu có chút không chịu được, có điều mặc dù mệt nhiều hay ít vẫn hết sức cao hứng. Một đám thanh niên vui đùa ở đằng kia, Cố Hoài Y ngồi trên ghế salon, vừa xoa bờ vai có chút đau nhức, vừa ôn nhu cười xem bọn trẻ náo loạn. Nhìn quanh quất một vòng, lại chú ý để đứa con út Triển Chiêu của mình. Người khác nhìn đoán không ra, nhưng Cố Hoài Y lại có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra con trai có tâm sự, tuy rằng thằng bé vẫn luôn cười, nhưng trong nụ cười kia luôn luôn chứa một chút cảm giác không yên lòng. Cố Hoài Y trong ngực buồn bực, tiệc cưới kết thúc thật hoàn mỹ, vì sao lúc này nhìn bộ dạng thằng bé như là không mấy vui vẻ. Cũng do hôm nay thực sự là bận quá, khách khứa quá nhiều, bằng không với sự cẩn thận tỉ mỉ của Cố Hoài Y, sớm đã phát hiện vấn đề ở chỗ nào.

Lúc này Triển Chiêu vừa vận thấy động tác của bà, có chút bận tâm, vì vậy bứt ra đi tới chỗ Cố Hoài Y ngồi xuống bên cạnh bà: “Mẹ, mẹ không thoải mái sao?” Cố Hoài Y cười cười nói: “Không có, chỉ là hơi mệt chút, người đã già rồi, không tránh được chuyện này.” Triển Chiêu vội vàng đặt tay lên hai vai của mẹ, lực

đạo đều đều xoa bóp: “Con đến đây, mẹ, mẹ nghỉ một lát nha.” Cố Hoài Y triệt để thả lỏng cơ thể, hưởng thụ hiếu tâm của con trai, hai mắt nhắm nghiền, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi: “Tiểu Chiêu à, có phải là con có tâm sự gì hay không a?” Tay của Triển Chiêu khựng lại, lại tiếp tục xoa bóp, miễn cưỡng cười nói: “Nào có, mẹ à, sao mẹ lại hỏi như vậy nha?”

Cố Hoài Y vỗ vỗ tay con trai, mở mắt nhìn cậu, ánh mắt ôn nhu từ ái: “Con à, mẹ là mẹ con, con sao có thể giấu diếm được mẹ chứ.” Thấy nét mặt Triển Chiêu hơi hiện ra vẻ thẹn thùng quẫn bách, Cố Hoài Y nhẹ nhàng cười, dịu dàng nói: “Tiểu Chiêu, mẹ hỏi con cũng không bắt con nhất định phải trả lời mẹ, chỉ là muốn nói cho con biết, nếu có chuyện gì phiền lòng, đừng ngại tâm sự với mẹ nha. Lời khuyên của mẹ thật sự rất lợi hại đó.” Triển Chiêu nhìn biểu tình dí dỏm của bà, không khỏi cười. Người khác ở tuổi này làm ra vẻ mặt đó trông sẽ như thế nào, Triển Chiêu không biết, cậu chỉ biết là, thần thái của mẹ mình như vậy, không chỉ là không cảm thấy mất tự nhiên, trái lại còn có vẻ dị thường hồn nhiên thuần thiện.

Bạch Ngọc Đường cũng đi tới, kêu một tiếng “Mẹ”, sau đó nhìn thoáng qua Triển Chiêu, thần tình xa xăm, người sau rũ mi mắt, không đối diện với tầm mắt của hắn. Cố Hoài Y thấy tình cảnh này, trong lòng khẽ động, chớ nói là hai anh em chúng nó cãi nhau đi? Có điều Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay đều cưng chiều Tiểu Chiêu nhất, khả năng này cũng không lớn a. “Ngọc Đường.” Cố Hoài Y âm thầm tự cười bản thân, trông nom nhiều như vậy làm gì, con cái nếu thật sự gặp chuyện, cũng sẽ không phải không đến nói với mình, đơn giản thuận theo tự nhiên là được rồi, nghĩ ngợi thông suốt rồi ôn tú cười, vẫy vẫy tay với Bạch Ngọc Đường, “Ngồi đây nào, tâm sự với mẹ.”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh mẹ, mẹ con ba người tùy ý trò chuyện một chút việc nhà, Triển Chiêu cũng rất ít mở miệng, thỉnh thoảng mới ứng tiếng một cái. Chỉ chốc lát sau, Cố Hoài Y cảm thấy mệt mỏi, có chút buồn ngủ.

“Mẹ,” Bạch Ngọc Đường có điểm đau lòng khe khẽ đẩy đẩy cánh tay mẹ mình, tận lực ép thanh âm xuống thật dịu nhẹ, “Mẹ, mẹ với ba đêm nay cũng đừng về nhà, ở lại nhà của anh cả đi, dù sao đi nữa cũng có phòng trống. Chạy tới chạy lui thật sự mệt người.”

Cố Hoài Y miễn cưỡng mở mắt: “Ừ... Nhưng không về thì ai trông nhà?” Bạch Ngọc Đường nhẹ cười nói: “Không sao đâu mẹ, con với Mèo con cùng về nhà, không mất đồ được, mẹ yên tâm. Ngày hôm nay mệt muốn chết rồi, nếu không bây giờ mẹ liền đi tắm một cái rồi ngủ đi, dù sao đi nữa cũng không còn việc gì cả, anh cả với chị dâu sẽ ứng phó được mà.” Cố Hoài Y đã cực kỳ mệt mỏi, còn đang suy nghĩ, liền nghe Triển Chiêu ở một bên ôn tồn khuyên nhủ: “Mẹ à, đi ngủ đi. Một lát nữa xong, con sẽ cùng anh hai về nhà.” Cố Hoài Y xoa xoa cái cổ, cười cười: “Được, nghe con mẹ, đi ngủ.”

Kết quả quây một trận đến hừng đông mới giải tán, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng đi bộ về nhà, trên đường đi hai người đều không nói chuyện. Sau khi về đến nhà, đều tự tắm, trở về phòng riêng của mình. Triển Chiêu sau khi tắm xong lại ngồi xếp bằng trên giường, ngẩn người ra. Lúc này trong lòng cậu rất loạn, không biết là thất vọng nhiều hơn hay vẫn là kinh ngạc nhiều hơn, cậu vốn đang cho rằng đêm nay Bạch Ngọc Đường sẽ tới nói chuyện với cậu đây,

Kỳ thực lúc mới đầu khi nghe được Sở Thiên Thanh nói Bạch Ngọc Đường thích cậu, thứ cảm xúc ở sâu trong nội tâm dâng lên trước hết không phải là chống cự, mà là vui sướng mơ hồ. Sau lại nghe được những lời xác định của Bạch Ngọc Đường, bình tĩnh mà xem xét, cậu thật sự bất ngờ, nhưng lại không thể nào phủ nhận, cũng loáng thoáng có chút cảm giác nước chảy thành sông, đương nhiên phải vậy.

Vài chục năm ôn nhu cưng chiều, sẽ biến thành một chút cảm tình sâu đậm yên bình như ngày hôm nay vậy, cũng không kỳ lạ đi. Triển Chiêu không khỏi cúi đầu, bên môi kéo lên một tia nụ cười nhàn nhạt, rất êm dịu. Anh hai nói thích cậu, bản thân cậu nhưng thật ra cũng rất cao hứng mà, thì ra quyền luyện và cưng chiều cũng sẽ khiến cho người ta quen thuộc, thậm chí phát nghiện.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng mở cửa đi tới bên cạnh Triển Chiêu, nhìn cậu cứ nhiên không chú ý tới mình bước vào phòng, không khỏi khẽ cười hỏi: “Nghĩ gì thế, Mèo con? Mặt hồng như thế.” Triển Chiêu giật mình tỉnh lại, lại càng hốt hoảng, nghe hắn hỏi, mặt hơi đỏ bừng lên, đầu càng cúi thấp hơn, cũng không thể đáp lại hắn rằng “Em đang nghĩ đến anh” chứ. Bạch Ngọc Đường như ngộ ra gì đó, hất rơi dép, cũng trèo lên giường ngồi xếp bằng xuống đối diện với cậu.

“Mèo con,” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng câu dẫn khoe môi, vươn ngón trỏ thon dài trắng nõn, nâng cằm

cậu lên, trong thanh âm mang theo ý cười nồng đậm, “Làm chuyện xấu gì mà mặt đỏ như vậy, hử?” Triển Chiêu “chát” một tiếng đánh văng tay của Bạch Ngọc Đường, ánh mắt liêu mạng né tránh, sợ bị đối phương nhìn thấy tâm can: “Anh vừa mới làm chuyện xấu rồi đó!” Bạch Ngọc Đường nghiêng người, ngã đến bên tai cậu cúi đầu cười, nhiệt khí nóng rực phả lên vành tai của Triển Chiêu, không ngoài ý muốn nhanh chóng cảm thấy nhiệt độ trên tai cậu bắt đầu tăng dần tăng dần: “Mèo con, không bằng để anh dạy em một chút xem cái gì mới gọi là làm chuyện xấu, có được không nào?”

Triển Chiêu trong cơn hoảng loạn đẩy người lui dần về sau, mặt đỏ đến xuất huyết, Bạch Ngọc Đường nhẹ bật cười, lấn người mà lên, rồi lại chậm chậm cúi người dán lên môi đối phương, trần trọc cắn mút, cướp đoạt tất cả, lại vừa có dịu dàng mềm mại đến vô hạn, làm người ta không thể chống cự, triệt để rơi vào tay giặc. Triển Chiêu chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng mù mịt, hoàn toàn không còn cách nào tự vấn, bản năng vịn vào trên vai Bạch Ngọc Đường. Thật vất vả đôi môi Bạch Ngọc Đường mới rời khỏi cậu, tăng ửng đỏ trên mặt càng sâu, khẩn trương đến nỗi nói không thành câu hoàn chỉnh: “Anh hai... Anh... Anh có thể nào... Dừng lại không...”

Bạch Ngọc Đường hôn vào bên tai Triển Chiêu, thanh âm trầm thấp êm ái của hắn lại ẩn chứa vị đạo mãnh liệt đầy mê hoặc: “Mèo con, đừng gọi anh là anh hai nữa. Gọi Ngọc Đường đi, có được không? Em gọi tên anh, anh sẽ dừng lại, nếu không sẽ tiếp tục nha. Em thử nói em, hửm?” Nói xong, hắn khẽ cười ngậm lấy vành tai Triển Chiêu, động tác hôn liếm càng lúc càng làm càn. Triển Chiêu liêu mạng muốn né tránh, bất đắc dĩ bị Bạch Ngọc Đường khóa chặt vào trong ngực, làm cách nào cũng không trốn khỏi nụ hôn của hắn, thân thể run rẩy không ngừng. Bạch Ngọc Đường thấy gương mặt thanh tú như tranh vẽ của cậu trải rộng từng tầng mây đỏ rực, hơi thở có phần gấp gáp không tự chủ, mơ hồ toát ra nét phong tình nhàn nhạt, kèm thêm một chút ý tứ không muốn kháng cự, hắn không khỏi hôn môi càng sâu hơn, thanh âm trầm thấp thì thâm tỏa ra một loại mỉa mai hoặc sâu đậm: “Mèo con, em đang muốn anh tiếp tục nữa sao, hử?” Nương theo lời của hắn, môi hôn nóng cháy tiếp tục lan tràn thẳng đến căn cổ, áo ngủ vốn mỏng manh, lúc này nhưng thật ra dễ dàng bị Bạch Ngọc Đường chiếm tiện nghi thật lớn.

Triển Chiêu cũng không chịu nổi khiêu khích trêu đùa của Bạch Ngọc Đường nữa, ôm sát cổ hắn, ghé vào tai hắn run giọng gọi: “Ngọc Đường... Anh... anh dừng lại đi... được không?” Đôi con ngươi Bạch Ngọc Đường đột ngột đổi màu, ghì chặt lấy cậu, giữa đôi môi cậu tiến hành công thành chiếm đất. Đến tận khi Triển Chiêu không nhịn được nữa bật ra tiếng rên rỉ thật thấp, Bạch Ngọc Đường mới miễn cưỡng thả môi cậu ra, hai người vẫn đang thở dốc không ngừng.

“Ha ha...” Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu vùi vào trong ngực, khẽ cười nhẹ, trong thanh âm ẩn chứa sung sướng và thỏa mãn không nói thành lời, “Mèo con, em có thích anh không vậy? Nói thật đi.” Triển Chiêu nhớ tới một màn mới vừa rồi, khốn quẫn đến nỗi không thốt nên lời, chỉ là đem đầu chôn vào ngực Bạch Ngọc Đường, một chữ cũng không chịu nói. Bạch Ngọc Đường tiến tới bên tai của cậu, không có hảo ý nhỏ giọng bảo: “Mèo con, không nói tiếng nào thì tức là em muốn thêm một lần nữa chứ gì, anh không phản đối đâu nha.” Nhiệt độ trên mặt Triển Chiêu như muốn nung cậu chảy tan ra, còn muốn nói gì. Bạch Ngọc Đường lại cúi đầu hô một tiếng: “Mèo con, nói cho anh nghe một chút đi, được không?” Nỗi dịu dàng trong giọng nói này khiến người ta không thể cự tuyệt nổi, Triển Chiêu chậm chậm tiến đến bên tai Bạch Ngọc Đường, hơi chần chờ một chút, rốt cuộc lấy hết dũng khí nhỏ giọng nói: “Em thích anh, Ngọc Đường, rất thích.” Nói xong mặt càng đỏ hơn, nhãn thần đảo tới đảo lui, cuối cùng vẫn nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, mặc dù vẫn có ngượng ngùng, cũng đầy ấp áp mềm mại không cách nào dứt bỏ, kiên định chân thành đủ để người ta vui vẻ yên tâm.

Bạch Ngọc Đường thỏa mãn thở dài một tiếng, lặng lẽ ôm cậu, đây là điều trân quý nhất trong cuộc đời này.

13. Chương 13: Chấp Tử Chi Thủ Tự Phong Lưu

(Nắm tay người, quả thực phong lưu)

“Leng keng...”

Khó có được kỳ nghỉ dài hạn, Bạch Ngọc Đường đóng ổ trên ghế sa lon xem phim, lưỡi nhúc nhích, nghe được chuông cửa reo lên vẫn không động tay động chân: “Mèo con, đi ra mở cửa nha. Có khách tới.” Triển Chiêu từ phòng làm việc đi ra mở cửa lớn, thuận tiện ôn nhu hỏi: “Bạch Ngọc Đường, Bạch đại kiến trúc sư, xin hỏi anh ra mở cửa có hư hao miếng thịt nào không?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày thần nhiên cười nói: “Có, sẽ bỏ lỡ tình tiết đặc sắc, Mèo con.” Triển Chiêu rất vô ngữ.

Ôn tồn một trận như thế, Triển Chiêu đỏ mặt kiên định cự tuyệt yêu cầu đêm nay muốn ngủ cùng nhau của Bạch Ngọc Đường, vạn nhất người này lại trêu đùa cậu nữa, chính bản thân cậu có thể vô lực chống đỡ. Bạch Ngọc Đường trong lòng cười thầm con mèo con nhỏ này da mặt mỏng, cũng không muốn chọc cậu đến mức tạc mao, ngày tháng sau này lại không bình yên. Dù sao đi nữa hai người đã lưỡng tâm tương hứa, em ấy cũng trốn không được bao lâu, ngày hôm nay ẻm quả thực phải chịu kích thích hơi lớn, phỏng chừng tâm còn đang rất loạn. Bạch Ngọc Đường nghĩ xong, xuống giường, Triển Chiêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa định tắt đèn, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cúi người, một lần nữa hung hăng hôn lên môi cậu, lựa đạo lại nắm giữ vừa vặn. “Đợi em nhiều năm như vậy, Mèo con, em nói em thiếu anh bao nhiêu phúc lợi đây?” Bạch Ngọc Đường hôn đến khi Triển Chiêu hít thở không thông mới thả cậu ra, nhẹ nhàng trêu đùa.

“Bạch Ngọc Đường! Anh nói bậy bạ cái gì, còn chưa chịu cúi về phòng của anh đi!” Triển Chiêu đỏ mặt, dùng sức đập tắt đèn ngủ. Bạch Ngọc Đường đứng trong bóng tối dịu dàng cười cười, rời phòng giúp cậu đóng cửa lại. Hắn đứng ở cửa phòng Triển Chiêu, hít thật sâu một lát, cố gắng bình phục nhịp tim đập dồn dập của mình, vừa âm thầm tính toán nhất định phải nỗ lực kiếm tiền mua phòng ở, đem con mèo nhỏ kia lừa gạt ra ngoài ở riêng. Như vậy sẽ không phải tiếp tục ủy khuất bản thân mình phải áp lực ầm nhĩ, cảm giác này thực sự quá khổ sở.

Sáng sớm, Triển Chiêu sau khi rửa mặt xong liền phát hiện bữa sáng đã chuẩn bị xong. Triển Chiêu phản xạ có điều kiện, còn nghĩ rằng là mẹ đã từ nhà anh cả trở về rồi, ngẫm nghĩ lại một lúc thì ít có khả năng a. Vừa dự định đến nhà bếp xem thử, đã nhìn thấy Bạch Ngọc Đường cầm chén đĩa từ phòng bếp đi ra. Triển Chiêu cảm thấy kinh ngạc. Phải biết rằng tuy rằng tay nghề nấu nướng của Bạch Ngọc Đường không tệ, nhưng người lại lưỡi biếng, đơn giản không đụng tới bếp núc. Bạch Ngọc Đường thấy biểu tình ngạc nhiên của cậu, có chút buồn cười: “Sao nào? Chưa từng thấy anh vào nhà bếp sao? Ăn điểm tâm thôi.” Triển Chiêu cảm khái nói: “Ngược lại không phải chưa từng thấy anh xuống bếp, đáng tiếc ngày hôm nay mẹ không có nhà, nếu không nhất định sẽ hảo hảo biểu dương anh một trận.”

Bạch Ngọc Đường dọn chén đĩa lên, múc một chén cháo đưa sang cho Triển Chiêu, nghe cậu nói vậy có chút đỏ khốc đỏ cười, con mèo này, rõ là. Mắt phượng hơi đỏ, Bạch Ngọc Đường ngồi vào bên cạnh Triển Chiêu, xuất kỳ bất ý hôn lên mặt của đối phương, khẽ cười: “Chào buổi sáng, mèo con.” Triển Chiêu có điểm không được tự nhiên dời ánh mắt: “Anh hai, chào buổi sáng.” Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Bạch Ngọc Đường thoáng nheo lại, hơi hài hước hỏi: “Mèo con, mới nói tối hôm qua đã quên nhanh vậy sao? Nếu không bây giờ chúng ta trở về phòng ôn lại một lần nữa đi ha.” “A?” Triển Chiêu lại càng hoảng sợ, ý thức được Bạch Ngọc Đường đang nói chuyện gì, trong ánh mắt có chút ngại ngùng, chần chờ một lúc, vẫn là hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ngọc Đường.” Bạch Ngọc Đường hài lòng cười cười: “Ăn điểm tâm đi.”

“Gọi như nào không phải đều giống nhau sao?” Triển Chiêu vừa húp cháo vừa nhỏ giọng nói. Bạch Ngọc Đường cười: “Đương nhiên là không giống nhau rồi.” Hắn yên lặng nhìn Triển Chiêu, ánh mắt ôn nhu lưu luyến, thanh âm cũng êm ái rất nhiều, “Anh không muốn làm anh trai em.”

“Em căn bản cũng không muốn làm em gái anh.”

Lời nói của Sở Thiên Thanh năm đó bỗng nhiên hiện lên trong đầu Triển Chiêu, khiến động tác của cậu ngừng lại một chút. Một câu nói tương tự như vậy, chỉ là của Thanh Thanh tràn ngập thương tâm, còn Ngọc Đường chứa đầy ôn nhu, nhưng đều giống nhau bao nhiêu năm quyến luyến.

Bạch Ngọc Đường nghi ngờ nhìn Triển Chiêu, nhẹ nhàng hỏi: “Mèo con, em làm sao vậy?” Triển Chiêu thấp giọng nói: “Trước đây Thanh Thanh từng nói với em, con bé căn bản cũng không muốn làm em gái em.” Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, mới nhàn nhạt nói: “Mèo con, Thanh Thanh của em là một cô gái thông minh, con bé nhất định sẽ suy nghĩ cẩn thận, cảm tình không thể cưỡng cầu. Chỉ ít con bé còn

muốn làm thân nhân của em, cho nó một chút thời gian đi.” Triển Chiêu nhàn nhạt thở dài, trong ánh mắt ánh lên vẻ bất đắc dĩ: “Hy vọng là như vậy đi.” Bạch Ngọc Đường buông chén, lẳng lặng nhìn Triển Chiêu không nói lời nào. Triển Chiêu không hiể nhìn lại, đột nhiên như là vừa nghĩ tới điều gì, ánh mắt trở nên dịu dàng, lộ ra một nét cười thanh nhận trong vạt: “Em đã nói rồi, em thích anh. Ngọc Đường, anh không tin em sao?”

“Làm sao có thể?” Trong đôi mắt của Bạch Ngọc Đường nổi lên một tầng vui sướng, khó có được con mèo con này lại thẳng thắn như thế, “Em nói, đương nhiên anh tin. Không tin em còn có thể tin ai được.”

Một bữa điểm tâm, bầu không khí thật ấm áp.

Cuộc sống cứ bình an tĩnh tại như vậy trôi qua, có những lúc vui sướng, cũng có những phiền não nhỏ nhặt. Triển Chiêu sau khi tốt nghiệp cũng có chút thuận lợi nhanh chóng tìm được công việc, trong thời gian học đại học tác phẩm của cậu rất nhiều, cũng rất xuất sắc, vì vậy cậu tích lũy được không ít vốn liếng. Vốn là đối với ngành nghề này rất có thiên phú, lại rất nỗ lực, dần dần công việc càng ngày càng tốt. Năm tiếp theo, Bạch Cẩm Đường sinh hạ một đứa con trai, gọi tên là Bạch Vân Sinh. Phụ huynh Bạch gia cao hứng khùng khiếp, ba cũng đã về hưu, hai người cùng ở nhà chơi với cháu trai bất diệc nhạc hồ, hưởng thụ thú vui tuổi già thiên luân chi nhạc.

Bạch Ngọc Đường sau khi suy nghĩ thỏa đáng thời điểm thế cục, liền thẳng thắn thông báo chuyện hấn và Triển Chiêu với mọi người trong nhà. Vốn tưởng rằng sẽ phải tốn một phen tranh cãi, vậy mà nhị lão đã sớm nhìn ra, chỉ là bất động thanh sắc suy tính. Cuối cùng Cố Hoài Y lo lắng nói: “Mẹ và Tiểu Tĩnh quen biết nhau cũng khoảng mười năm, năm đó mẹ đã đáp ứng sẽ chiều cố Tiểu Chiêu thật tốt. Chuyện của các con, tuy rằng không hợp luân thường, nhưng chỉ cần các con tự mình hài lòng, ba mẹ cũng liền thấy đủ rồi.” Bạch Thắng Văn và Cố Hoài Y nhìn hai đứa con trai quỳ gối trước mặt, nhìn nhau cười, hơi có chút thương cảm, còn là Bạch Thắng Văn rộng rãi cười nói: “Đứng lên cả đi, ba mẹ cũng không phải là người không nói đạo lý như vậy. Sống, bản thân mình hạnh phúc mới là quan trọng nhất, lo làm chi người ta nói cái gì.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trong lòng cảm động không thôi, chỉ có thể đáp lại một câu: “Cảm ơn ba mẹ thông cảm.” Đối với chuyện tình của hai cậu em trai, Bạch Cẩm Đường và vợ anh sau khi biết chỉ cười nói: “Vốn dĩ là người một nhà mà, như bây giờ rất tốt.”

Thái độ của người nhà làm cho hai người đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ là Sở Thiên Thanh trước sau vẫn không bỏ được, khiến Triển Chiêu có chút khổ sở. Dù sao, cô luôn luôn là em gái của cậu.

“Leng keng...”

Khó có được kỳ nghỉ dài hạn, Bạch Ngọc Đường đóng ổ trên ghế sa lon xem phim, lưỡi nhúc nhích, nghe được chuông cửa reo lên vẫn không động tay động chân: “Mèo con, đi ra mở cửa nha. Có khách tới.” Triển Chiêu từ phòng làm việc đi ra mở cửa lớn, thuận tiện ôn nhu hỏi: “Bạch Ngọc Đường, Bạch đại kiến trúc sư, xin hỏi anh ra mở cửa có hư hao miếng thịt nào không?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày thần nhiên cười nói: “Có, sẽ bỏ lỡ tình tiết đặc sắc, Mèo con.” Triển Chiêu rất vô ngữ.

Căn hộ này có được dưới tình huống được ba mẹ tài trợ, hợp với tài lực của hai người mới mua được, không còn cách nào, dầu năm nay giá nhà thực sự quá cao. Bạch Ngọc Đường tiếp tục vui đầu xem phim, nhưng hơn nửa ngày không thấy động tĩnh gì từ Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nghi ngờ nhìn lại, cất giọng hỏi: “Mèo con, ai tới vậy?” Triển Chiêu còn chưa kịp trả lời, chợt nghe thấy một giọng nữ rất quen thuộc nhàn nhạt nói: “Chính là em.” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc ngẩng đầu, Sở Thiên Thanh đứng trước mặt hấn cười nhạt một tiếng, “Chính là em, Thanh Thanh, anh Ngọc Đường.”

Bạch Ngọc Đường nhìn cửa phòng làm việc đóng kín, hơi nhú mày. Một giờ trước, Sở Thiên Thanh muốn một mình nói chuyện với Triển Chiêu, hai người liền vào phòng làm việc, đến giờ còn chưa ra, không biết đã nói những chuyện gì. Bạch Ngọc Đường đoán lo lắng không biết có nên nghe trộm cái gì hay không thì cửa phòng đột nhiên mở ra. Hai người thần sắc nhưng thật ra rất hớn hờ, Triển Chiêu còn đoán nói: “Thanh Thanh à, ăn cơm tối rồi hẵng đi, cũng không không gấp.” Sở Thiên Thanh miết mắt liếc Bạch Ngọc Đường thần sắc khó coi, hơi nhướn mày, nhìn Triển Chiêu dịu dàng cười: “Tiểu ca ca, lần sau đi. Em có chút việc, hơn nữa, em và người nào đó cũng không hợp ngồi cùng mâm cho lắm, cứ về trước đi. Anh cũng đừng tiễn nữa.” Nói xong phát tay mang giày tư thái ưu nhã bỏ đi. (Chú à, mắt mặt quá =)))))

Triển Chiêu đưa đến cửa nhà, vừa đóng cửa lại đi vào trong, đã nhìn thấy Bạch Ngọc Đường tháo tai nghe

xuống, đang nhìn laptop. Triển Chiêu thuận miệng hỏi: “Phim xem xong rồi, buổi tối muốn ăn gì?” Bạch Ngọc Đường cất laptop đi, nhẹ nhàng cong môi, kéo tay của Triển Chiêu trực tiếp đi vào phòng ngủ, thản nhiên bình tĩnh ném ra hai chữ: “Ăn em!”

“Ai chọc giận anh rồi? Anh làm gì thế a?” Triển Chiêu có chút đỏ mặt hỏi, thuận tiện thăm oán người này da mặt thật dày, toàn ăn nói bậy bạ. Bạch Ngọc Đường thuận lợi đóng chặt cửa phòng ngủ, đem Triển Chiêu áp xuống giường: “Để làm chi? Không phải đều đã nói với em sao? Còn không rõ?” Nói xong đã thuận thực hôn lên môi đối phương, Triển Chiêu thật vất vả mới tìm được một cơ hội thở dốc, có điểm bất đắc dĩ nói: “Bây giờ là giờ nào chứ? Tai!” Bạch Ngọc Đường ghé vào lỗ tai cậu nhẹ nhàng thổi một cái, không ngoài dự liệu nhận được một trận run rẩy của thân thể người bên dưới, thanh âm mềm mại đầy ám muội: “Giờ cơm tối đó, rất đúng lúc a.” Lời còn chưa dứt, mười ngón tay thon dài linh xảo trút bỏ áo sơ mi của đối phương, không dây dưa lãng phí thời gian với cậu, trực tiếp động thủ.

Triển Chiêu đẩy thân thể bất động của hắn, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ phản kháng, phối hợp với động tác của hắn, có chút bất đắc dĩ cười cười: “Ghen rồi?” Bạch Ngọc Đường khinh thường câu môi: “Ai thêm ăn giấm của con bé đấy!” Triển Chiêu thấp giọng cười thành tiếng: “Còn nói không phải, vậy anh nổi điên làm gì?”

“Mèo con.” Bạch Ngọc Đường nguy hiểm nheo mắt lại, bỗng nhiên tà mị cười, “Xem ra em tinh lực tốt ha, chúng ta đây thảo luận chi tiết một chút về vấn đề ghen đi, từ từ mà thảo luận.” Triển Chiêu trực giác không ổn, cảnh giác hỏi: “Anh lại muốn làm gì?” Bạch Ngọc Đường cúi người, không thêm nhắc lại, chuyên vào tâm thăm dò thân thể của đối phương.

“Ừ... Ngọc Đường, Thanh Thanh nói, con bé không đau lòng. Con bé... Anh chậm một chút...”

“Anh biết a.”

“Anh biết... Anh... Còn ghen!”

“Đây là hai chuyện khác nhau, có điều như đã nói qua, Mèo con, em thật giống như không cảm thấy phiền mà.”

“Anh còn muốn thế nào nữa?” Triển Chiêu lườm hắn một cái, thở dốc bất định, hữu khí vô lực hỏi.

“Ăn cơm tối!”

Trong cảm tình mãnh liệt, Triển Chiêu dụ ngoạn nhắm nghiền hai mắt, lời của Sở Thiên Thanh mới rồi còn loang quanh bên tai.

“Em có thể quên được, tiểu ca ca à. Chúng ta là anh em, anh em chí thân, cốt nhục tương liên, em nguyện ý là em gái anh, nguyện cầu cho anh được hạnh phúc, hơn tất cả mọi người cầu mong cho anh được hạnh phúc.”

Cậu nhàn nhạt nở nụ cười, hạnh phúc đang được nắm chặt trong mười ngón tay của cậu. Phù sinh nhất mộng, đây là điều chân thực duy nhất mà thôi.

hành phong chính lý thu tàng

—

Kết thúc viên mãn với đời sống vợ chồng son ân ái ngọt ngào. Đây là bộ ngọt nhất đáng yêu nhất mình từng đọc mà không hề sến, hết rồi buồn quá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-sinh-nhat-mong>